

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 134

15 TI

TUẦN LỄ TỪ 15-10

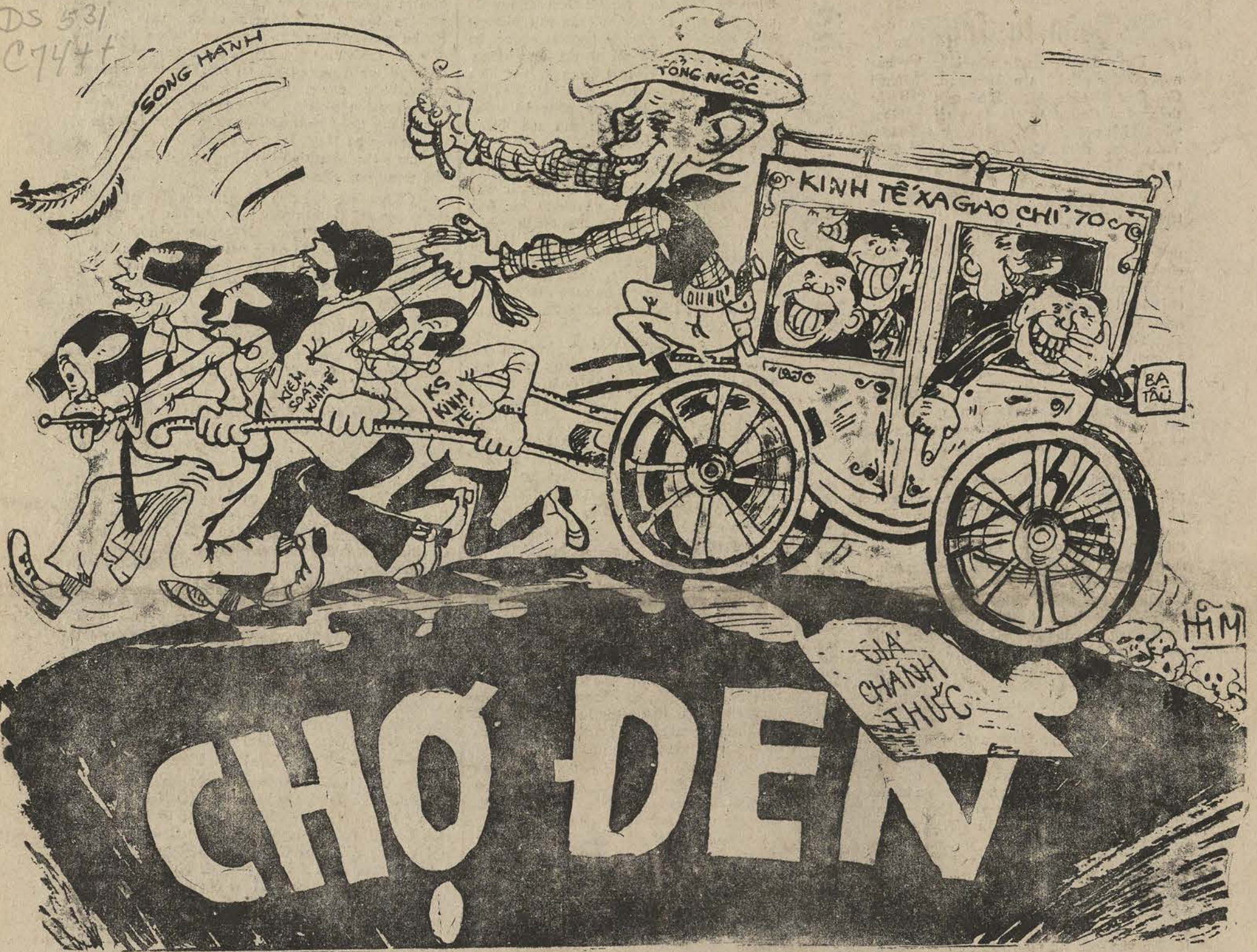
ĐẾN 22-10-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VỒ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH,

ÔNG NÓI : 93801

Wason
DS 531
C7444

ÔNG SỐ 1
ÔNG SỐ 2

Tuần này, Con Ong muốn nói tới hai việc.

Một việc liên hệ tới ông số một.

Một việc liên hệ tới ông số hai.

Tuần trước Con Ong đã viết rằng, vì nhu cầu hốt phiếu, thế nào ông Nixon cũng dùng VN làm đề tài tranh cử, và lại đưa ra sáng kiến mới. Cho nên, giới lãnh đạo Việt Nam phải làm thế nào, đừng để Mỹ nó đưa ra sáng kiến nào cũng được, đừng để nó chủ động việc của mình, trong khi mình đáng lẽ chủ động lại biến thành thụ động. Đúng ngày số báo tuần trước

phát hành, từ Hoa Thịnh Đốn, T.T. Nixon đưa ra sáng kiến mới 5 điểm. Sáu tiếng đồng hồ sau, Chính phủ VNCH mới đưa ra lời tuyên bố, cũng đề nghị 5 điểm giống 5 điểm của Nixon, mà lại nói là đề nghị « của chúng ta ».

Sự lúng túng của Chính Phủ VNCH khi đưa ra lời tuyên bố (đài phát thanh rao mãi mà « rặn » mãi không ra) chứng tỏ Mỹ đã coi thường ta, qua mặt ta, đợi họ nói xong, ta mới biết rõ nội dung, và lúc bấy giờ mới có phản ứng.

Gần đây anh Rogers còn rủ phe Cộng hợp riêng, vì tương lai, thế nào Mỹ cũng còn có sáng

kiến mới nữa. Ông số 1, người lãnh đạo chánh quyền này phải làm thế nào, đừng để Mỹ nó qua mặt vù vù như vậy. Dân buồn lắm, và giảm bớt tin tưởng.

Bây giờ xin nói chuyện ông số 2. Cách đây hai tuần, bọn Con Ong nhiệt liệt ủng hộ chuyến « sang Tân » của ông. Nhưng rồi « trời mưa thu Ba Lê » làm ông thay đổi ý định, ông dèch thêm đi nữa.

Ông đi là một cái hay, ông không đi cũng là một cái hay. Nhưng lại vừa có nguồn tin cho biết ông sẽ chính thức viếng Hoa Kỳ vào 6-11 sắp tới, theo

lời mời của T.T. Nixon.

Ông tự ý vào hang hùm để bắt cọp, ôi ! hành động can đảm làm sao ! Nhưng ông được mời; được cờ quạt kèn trống đón tiếp, để vào xem... cọp số thú, ôi ! nó tro trên và nhạt nhèo làm sao.

Ông số hai nói rằng ông muốn tới Mỹ vì việc nước, chứ không phải để được đón tiếp linh đình. Nhưng thái độ của người Mỹ lại ra cái vẻ ông thích tới Mỹ, thì hãy đợi bầu cử xong rồi cũng chiu lòng ông mà mời ông tới.

Người như ông, có nên đi chăng ?

Quân tử Tàu

Dưới đây là nguyên văn bức thư của một nữ độc giả ký tên không rõ, gửi tới Con Ong để nhờ phân giải hộ một vài điều thắc mắc. Con Ong xin đăng tải nguyên văn để hải nội chú quan tâm cùng phân xét. Tất nhiên, dám Con Ong sẽ có ý kiến trước. Phần ý kiến của quần hùng sẽ đăng trong số báo tới.

"Thưa ông, tôi là một nữ độc giả rất trung thành của quý báo.

Tôi xin kể cho ông nghe một câu chuyện sau đây, và nó đã làm cho tôi thất vọng suy nghĩ rất nhiều. Và cứ tự hỏi mình ngu hay là đại? Và tôi tin chỉ có quý báo mới giải đáp cho tôi được mà thôi.

Tôi là vợ một sĩ quan cấp thiếu tá, có 3 con. Lương lãnh một tháng 14.000 mấy trăm đồng bạc. Chồng tôi là một sĩ quan không tham những, nên chúng tôi rất nghèo, đến nỗi mười mấy năm quân ngũ mà không mua được một căn nhà nhỏ, không sắm nổi một chiếc Vespa khiếm nhường để đi làm.

Tôi phải đi làm thêm ở một sở tư, ngày 4 lượt đi về chen chúc nhau trên những chiếc xe Lam. Tôi khổ nhọc, các con tôi thiếu thốn từ bao lâu nay, nhưng tôi rất hãnh diện và tự hào với sự trong sạch liêm khiết của đảng phu quân mình.

Nay qua bao sự thế thăng trầm, tôi càng khổ cực thiếu thốn, thì tất cả các bạn bè tôi đều trở nên giàu có... xe hơi nhà lầu. Chồng họ cũng địa vị như chồng tôi, các con họ đầy đủ, học hành đủ phương tiện hơn các con tôi rất nhiều. Đến những nơi hội họp, họ đều được kính trọng và vượt tâng bốc vì bề ngoài sang trọng của họ.

Bà con họ hàng đều bảo chúng tôi ngu đại. Họ nhìn chúng tôi bằng đôi mắt khinh thường, vì khi hội họp gia đình chỉ có tôi là yên phận với một chiếc xe Honda 2 bánh cũ kỹ, trong lúc những người khác, cũng địa vị như chúng tôi thì toàn Toyota hay Mazda 1500.

Tôi bị va chạm nhiều với thực tế, với nhiều sự thật phũ phàng, nếp sống càng ngày càng kham khổ vì kiệt sức. Vì vật giá leo thang. Những niềm kiêu hãnh của ngày xưa hình như yếu mất đi, và đôi lúc len vào lòng tôi một mặc cảm của một kẻ nghèo nàn trong một xã hội đầy kim tiền này. Tôi cứ thắc mắc suy tư mãi. Vì đâu sao tôi cũng chỉ là một người đàn bà, luôn luôn chỉ mong cho con mình có một nếp sống đầy đủ. Vậy thì chúng tôi đã ngu đại hay khôn ngoan?"

Thưa bà,

Sự trong sạch thường bao giờ cũng đi liền mí cái đối rách. Bà thử vắt tay lên trán suy nghĩ trong vài ba cái tích tắc đồng hồ để xem rằng, ở cõi đời này những ai làm ăn lương thiện mà lại trở nên giàu có? Những ông quan nào không tham những, sạch sẽ từ trong ra đến ngoài mà có xe hơi nhà lầu, lại có con cái đi Tây đi Mễ học hành.

Vậy thì đã chót trong sạch rồi, bà và ông nhà cứ trong sạch miết đi. Trời bao giờ cũng có mắt. Những đứa tham những, bòn rút ăn cả lần trong lẫn ngoài của đám dân đen, thế nào cũng có ngày chúng nó chết lăn đùng ngã ngựa, và con cái chúng nó dù học hành đỗ đạt tới đâu cũng chỉ đi làm bồi là hết nước.

Thời buổi này, những kẻ quân sự Tàu như ông nhà rất là hiếm có.

đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

10 giờ ngày 10-10, ngày các tân Nghị sĩ được hợp thức hóa, cả 30 ông đều được hợp thức hóa một lượt và sau đó đã tuyên thệ "bảo vệ hiến pháp". Người sung sướng nhất là ông Lê Phước Sang, thế là đêm nay ông có quyền ngủ ngon sau bao đêm trằn trọc lo sợ. Nhưng cũng kể từ giờ đó ngày song thập, các ông Nghị sĩ ba niên cũ đã chấm dứt nhiệm kỳ, từ ngày 5 tới nay, các ông Nghị cũ đã không còn tới Thượng Viện họp nữa, trừ một ông, ông Nguyễn hữu Tiên. Khi được xướng danh lên tuyên thệ,

tất cả 30 ông Nghị mới đều lần lượt lên, mỗi ông đi một về. Nghị sĩ "lại cái" Trương tiến Đạt đi cà ọng cà ẹo, Nghị sĩ Tôn thất Đình và Trần duy Đôn đi theo đúng tác phong quân sự. Nghị sĩ Trần văn Hương đi có người diu mặc dù ông đã chống ba toong. Nghị sĩ nhọ nôi đi rất hùng dũng, ông nhọ nôi hay Uất tri Cung là biệt hiệu của Nghị sĩ Tôn ái Liên. Nghị sĩ Nguyễn văn Huyền sinh lực như sống lại trong huyết quản, ông từ ghế chủ tọa bước xuống khỏi cần người diu.

Thấy các ông tuyên thệ bảo vệ Hiến Pháp, chợt nghĩ lại ba năm trước, các ông cũng đã từng tuyên thệ, và chính các ông cũng đã từng phàn nàn là Hành pháp nhiều lần đã vi phạm Hiến pháp, nhưng rồi các ông đều không bảo vệ được. Thì ra người Việt Nam dễ tin thật, thế bảo vệ là một chuyện, nhưng làm thế nào để bảo vệ lại là một chuyện khác, ngôn dị hành nan là rứa.

Trong 30 ông mới có 11 ông cũ tái đắc cử, tài đức 11 ông này thì ai cũng rõ, nghĩa là chẳng có tài đức quái gì, chẳng hiệu 19 ông mới có hơn được chút nào không, hay cũng mằm sót...

Dù sao thì cũng phải coi ngày 10-10-70 là ngày vui mừng. Vì vụ hợp thức hóa các ông Tân Nghị sĩ đã gặp một sự trục trặc nào. QH ta lại có thêm tới 19 ông cộp đôi nữa. Cộp no đi, cộp đôi tới, đó là một điều rất nên hoan hỉ.

Nhân ngày vui mừng đó, bọn C O xin có lời chúc toàn thể quý Nghị sĩ trong niên khóa này sẽ phát tài bằng năm bằng mười niên khóa trước. Cũng xin chúc quý vị sẽ xuất ngoại nhiều nhiều, dài dài, lâu lâu.

Ngoài ra, quý vị cũng nên đặt ngay vấn đề tiền quyết là biểu quyết tăng lương, tăng phụ cấp thuê nữ thư thư ký... Bởi vì thời buổi vật giá leo thang; Quân nhân công chức đều được tăng lương, mà quý vị NS không tự nâng cao lương của mình lên thì quý vị sẽ sống thế chó nào được.

Quân nhân công chức là những tên công dân hạng... bét, chả làm được cái tích sự gì — nhất là quân nhân, theo DB P-X-Huy nói lại chỉ là bọn ăn hại đánh thuê giết mướn — mà lương khoán của họ sơ sơ cũng những... 7, 8 ngàn 1 tháng.

Trong khi NS DB là những công dân số dách, thế mà lương khoán lại chỉ có trên 100... ngàn 1 tháng, thì đó là một sự bất công vô cùng.

10 giờ ngày 10-10

Lo chia ghé

Tình hình Việt Nam đã tới khúc rẽ lịch sử, vận mệnh đất nước đang được định đoạt từng giờ. Tổng Thống Nixon người bạn đồng minh được VNCH mời tham chiến, đã thay mặt "chủ nhân" đưa ra 5 điểm hòa bình và chủ nhân chỉ biết có gặt đầu đồng ý. VC đang tấn kích mạnh ở vùng Pleiku mong chiếm được một nơi thành lập "thủ đô" mà "treo cờ" nếu mai này bắt buộc phải chấp nhận giải pháp ngưng bắn tại chỗ. Dân chúng hoang mang, kẻ lo, người mừng, nhưng không ai tạm quên được một phút tình trạng vật giá leo thang cũng đang từng phút đẩy họ vào cái thế "vô sản", thì các ông bà Nghị, các ông bà Dân Biểu đang lo mua cuộc cảm tình lẫn nhau để xin phiếu chiếm ghé trong hai viện.

Cả hai ông chủ tịch Thượng và Hạ Viện đều "trởn" báo chí khi báo chí tới phỏng vấn về 5 điểm hòa bình của ông Nixon. Cả lưỡng vị chủ tịch đáng kính này chỉ lên tiếng sau khi nhà nước đã nói lên lập trường của mình, phải chăng nói như vậy cho chắc ăn, cho có cái gọi là thể hiện được sự thống nhất ý chí giữa Hành và Lập Pháp. Còn những ông Nghị, ông Dân biểu thì ông nào thân Hành Pháp đều nói tròn như hòn bi, và nói rất ít, chỉ có những ông chống đối là dám hung hăng tuyên bố Mỹ vi phạm chủ quyền. Mỹ nhượng bộ CS.

Việc chia ghé hạ ở Hạ Viện chưa biết ra sao chứ còn ở Thượng Viện người ta đã thấy rõ 6 ông trong khối Dân Tộc cũ còn lại kết hợp với 10 ông Hoa Sen, liên kết với 17 ông Bông Huệ và 5 ông Độc Lập; tổng cộng 40 ông sẽ chia hết ghé, từ ghé chủ tịch Thượng Viện tới các chủ tịch các ủy ban. Cụ Nguyễn văn Huyền sẽ giữ chức chủ tịch một năm nữa, nếu không có địch thủ, cụ Huyền sẽ có chừng 35 phiếu, còn bao nhiêu là phiếu trắng, số đi như vậy vì có một số Nghị Sĩ đã "chán khuôn mặt cũ" họ muốn thấy có một khuôn mặt mới ngồi trên ghế chủ tịch để đem lại một sinh khí mới cho Thượng Viện, nhưng kiếm không ra. Trong Thượng Viện hiện còn hai người nữa có thể đảm nhiệm chức vụ chủ tịch Thượng Viện đó là ông Đặng văn Sung và ông Vũ văn Mậu. Ông Sung thì quá khôn khéo nên không bao giờ ra cà, còn ông Mậu lại quá mới và "chót" liên kết với nhóm ông Huyền đề Hoa Sen được chiếm 4 hay 5 ghế là Ngoại Giao (Ô Mậu) Quốc Phòng (Ô Đình) Văn Hóa (Ô Huân) Y Tế (Ô Tài) Xã Hội (Ô Thuận) Hoa Huệ sẽ chiếm Chủ tịch Thượng Viện (Ô Huyền) Kinh Tế (Ô Nghệ) Ngân Sách (Ô Đạt) Nội Viện Nội Quy (Ô Thống) Khối Dân Tộc cũ chiếm Giao Thông Công Chánh (Ô Bảo) Nội Vụ (Ô Bửu) ông Chức Nghị Sĩ Độc Lập sẽ giữ Tư Pháp định chế. Hai chức vụ đệ nhất và đệ nhị Phó chủ tịch một chức sẽ để bà Nghị Thơ và một về phe Bông Huệ, nếu ông Hoàng xuân Tử sang ngang với khối ông Sung.

Lúc nào việc đó, lúc này là tranh ghé nên việc Quốc Gia được Thượng Hạ Viện xếp và hàng thứ yếu.

BẮT KHẢ XÂM PHẠM LÀ KÍ GÌ CẢ?

Bắt khả xâm phạm, nghe ghé thấy mẹ! Ghé vì trong đầu bóng lừ lừ hiện lên hình bóng những tấm bảng cấm khá nhiều tại thủ đô này, có ghi hàng chữ đại để như sau: "Khu quân sự bắt khả xâm phạm, vượt qua sẽ nổ súng".

Hiến Pháp 9 nút, bằng điều khoản 2, đã ban cho quý đảng Dân Biểu và Nghị Sĩ cái sự bắt khả xâm phạm, nhằm che chở cho quý đảng về mọi sự phạm pháp ngoài duyên cớ vì thi hành ủy nhiệm đại nghị. Bắt khả xâm phạm là phải, bởi chưng nếu trong suốt thời kỳ pháp nhiệm hề sênh đảng nào mần ăn lem nhem vi phạm luật pháp là vô ngay tuýt suýt thì e rằng nghị trường sẽ vắng như chùa Bà Đanh, hồng bét hết việc nhà nước. Cho nên, đánh răng đợi quý đảng mần nhiệm, ca bài ô rô lui, mới hỏi thăm sức khỏe quý đảng về những vi phạm mà quý đảng đã mần trước kia vậy.

Tuy nhiên, ngay trong thời kỳ quý đảng còn được coi là vụ vật, quý đảng cũng có thể bị vờ cho đi học luật, nếu quý đảng phạm pháp quả tang hoặc bị 3/4 đồng loại vụ vật chấp thuận cho đảng dúi cui vờ.

THIÊN KHÔI

Phải gấp rút cải tổ Bộ máy tuyên truyền

Trên một căn gác nhỏ, dưới mái tôn còn hăm hấp nắng chiều, tôi và mấy người bạn ngồi bên nhau, chung quanh một cái bàn vuông đóng bằng gỗ tạp, thứ gỗ dùng để đóng các thùng nho táo của Mỹ nhập cảng. Trên bàn vài ly cà phê đen đã cạn, mấy cái vỏ bao thuốc không, chúng tôi cùng là những người đã từng hoạt động trong một hệ phái Việt Quốc. Các bạn tôi hiện nay còn tiếp tục hoạt động, trừ tôi đã tự ý ra khỏi đảng, lý do, tôi không thể chịu được những lề lối làm việc quan liêu hác dịch, độc đoán, và thiên cận của một vài người tự nhận là đàn anh, có nhiều thành tích cách mạng.

Ra khỏi đảng, tôi vẫn giữ liên lạc với một số "đồng chí" bạn tù cũ, và hôm nay tôi lại thăm P, tình cờ gặp cả đôi người bạn thân cùng tới chơi với P. Các bạn tôi đang nói chuyện về đề nghị ngưng bắn tại chỗ của ông Nixon. Những câu hỏi được đặt ra: Liệu sau khi ngưng bắn, sẽ có những chuyện gì xảy ra, có lợi hay có hại cho ta? Ta phải làm những gì để phản tuyên truyền được bọn CS? Tôi đã im lặng nín nghe.

Các bạn tôi đã nhận định: Đề nghị ngưng bắn là ta đã mặc nhiên công khai hóa họ, công khai hóa những người từ trước tới nay chỉ nấp trong bóng tối, ngày nào mà họ chấp nhận và ký kết thỏa ước ngưng bắn, là ngày họ công nhiên trương cao lá cờ họ lên ở những vùng họ có mặt, không cần phải là một vùng rộng lớn, vì trong cuộc chiến tranh không chiến tuyến, chẳng quy ước, áp dụng dụ kích chiến này, vùng nào họ cũng có mặt, ngay cả trong đô thành. Với lý luận như trên, khi ngưng bắn, họ tập trung các cán binh, đặc công, tuyên vận gì đó mà vào một chỗ, trương cờ lên, thứ hỏi màu sắc của lá cờ là mất ấy sẽ tác hại như thế nào vào tâm lý quần chúng, rồi lợi dụng tình trạng ngưng bắn, họ tung cán bộ đi tuyên truyền nơi nơi, mà kỹ thuật tuyên truyền của CS, chúng ta đã biết là ghê gớm, sẽ còn nguy hại như thế nào. Nếu việc ngưng bắn này do chính họ đề nghị, ta có thể chấp thuận với điều kiện, ngưng bắn nhưng CS không được công khai hoạt động tuyên truyền, treo cờ hay phô trương thanh thế tại những đô, thị, tỉnh, quận, họ chỉ được quyền treo cờ ở những nơi họ tập trung quân ở những vùng rừng núi xa thành phố. Ta có quyền bắn hạ, bắt giữ những cán bộ CS len lỏi vào thành phố tuyên truyền, xách động quần chúng. Nhưng buồn thay chính phe ta đã đưa ra đề nghị ngưng bắn đó, và lại là ngưng bắn không điều kiện tiên quyết. Xét thêm một khía cạnh tâm lý nữa, đa số dân chúng đang đau khổ vì nạn sưu cao thuế nặng, dân chúng bất mãn và mất tin tưởng ở chính phủ ở chế độ, họ đang khao khát một luồng gió mới, mà luồng gió mới này lại là một luồng gió độc, nhưng đa số quần chúng, tôi sợ không ý thức được chuyện đó, nên sẽ đặt nặng cảm tình với CS, điều này càng tạo thêm sự hiểm nguy cho chúng ta. Phân tích kỹ hơn chúng ta thấy còn rất nhiều sự bất lợi khác cho chúng ta nữa, nếu một khi giải pháp ngưng bắn tại chỗ và không điều kiện tiên quyết được thực hiện. Riêng về phía ta, để có thể đối đầu với CS trong trường hợp cuộc ngưng bắn được thực hiện, việc đầu tiên ta phải cải tiến, đúng hơn phải thay đổi hoàn toàn bộ máy tuyên truyền quá cũ, và quá bề bết của ta, thay đổi hết, từ nhân sự tới tổ chức, kế hoạch. Cán bộ tuyên truyền của ta phải có tinh thần chống

Cộng, có hiểu biết về chính trị, giàu tinh thần trách nhiệm dám chịu đựng mọi gian khổ, biết làm việc theo đúng kế hoạch, bám sát tổ chức.

Ngay từ bây giờ, nhà nước phải đào tạo gấp rút những cán bộ mới này, việc đào tạo không phải là dễ, vì từ lâu nay tinh thần cầu an, làm việc tắc trách đã ăn quá sâu vào nếp sống chúng ta rồi, không dễ gì ngày một ngày hai chúng ta có thể lột xác ngay được. Mà tình trạng nguy ngập hiện tại, như nước đã tới chân. Tôi lo ngại vô cùng. Tôi cũng nghĩ rằng, lúc này là lúc những chính đảng chống cộng có thực lực phải bắt tay vào việc, tiếp sức với chính phủ trong công cuộc cải tạo guồng máy tuyên truyền, thay đổi tổ chức xã hội, nếu không chúng ta sẽ chết hết.

Tôi thấy nhận định của những "đồng chí" cũ của tôi rất xác đáng, và chính tôi cũng lo ngại từ khi được nghe đề nghị ngưng bắn tại chỗ không điều kiện tiên quyết của Tổng Thống Nixon. Tôi đã sợ CS chấp nhận ngay đề nghị này, nhưng may mà họ từ chối, họ từ chối không phải vì họ "dại" lý do từ chối vì họ chưa cải được cán bộ, chưa định đặt được kế hoạch, chưa kiện toàn được tổ chức để "đánh" chúng ta bằng những ngọn đòn êm ái, êm ái mà chúng ta đau, mà chúng ta thua. Một mai khi hoàn tất những công việc trên, lúc đó họ sẽ chấp nhận, và cũng lúc đó, nếu chúng ta không có những "đòn phá" thích hợp, chúng ta sẽ bại trận, chúng ta sẽ chết.

Buổi chiều đang chuyển mưa, qua khung cửa sổ nhỏ, tôi thấy mây đen đang đùn lên kín một khoảng trời. Tôi nâng ly cà phê và chưa bao giờ tôi thấy ngậm cà phê đắng ngắt như chiều nay.

Cải trị là tiên liệu

Theo tin của một đồng nghiệp, thì Saigon đã được lệnh thành lập một ủy ban an ninh chuẩn bị đối phó với mọi cuộc xáo trộn an ninh trật tự do những bọn người bị CS giật dây phá hoại ngay sau khi cuộc ngưng bắn được thực hiện.

Ủy ban an ninh này được thành lập theo một văn thư của Thủ tướng chính phủ, và Trung tướng Tổng trấn sẽ làm chủ tịch, các ủy viên là các ông Chuẩn tướng Trần Văn Hai Tổng giám đốc CSQG, Đại tá Đô trưởng, Đại tá Tỉnh trưởng Gia Định, các đại diện các Bộ Nội Vụ, Giáo dục, Thông tin, Lao động, Cựu chiến binh v.v...

Nếu nguồn tin này đúng thì dân chúng mừng lắm, cải trị cả tiên liệu, nhà nước đã làm một cú tiên liệu thật đẹp, trước một kẻ địch chuyên chơi trò ma giáo như CS thì ta không thể nào không có những biện pháp đề phòng trước được.

Cứ tưởng tượng ngay sau khi có lệnh ngưng bắn, nếu ta không sẵn sàng trước, thì các ông nghiệp đoàn nào đó, ông sinh viên học sinh nào đó, ông Thương phế binh nào đó v.v. ào ào xuống đường rồi cò quạt tùm lum xách động quần chúng đang hoang mang xuống đường cùng họ mừng hòa bình mừng chiến thắng chỉ chi đó, thì chỉ nguy cho Saigon.

Thiên Khôi mong nguồn tin này sẽ đánh tan được nỗi chán chường về một lời tuyên bố của ông Bộ Ông Loa khi ông nói rằng "khi đến đó sẽ hay" trong dịp trả lời một câu hỏi của báo chí là Chính phủ VNCH sẽ đối kháng ra sao sau khi ngưng bắn mà VC giờ trò xách động tuyên truyền và ám sát tùm lum?.

Trong cuộc đấu tranh chính trị cam go khởi đầu chúng ta không còn thể nào chấp nhận những người có những câu tuyên bố một cách vô trách nhiệm như trên ngồi trong chánh quyền. Chúng ta không thể chờ cái cảnh nước chảy đến trôn mới nhảy, việc gì tới sẽ tính, tính như thế thà chúng ta chịu thua trước đi cho xong.

NGÀY TRỞ VỀ

Và như thế người cúi đầu trở về, buổi chiều Paris, buổi chiều buồn giá lạnh lòng, bây giờ là mùa đông, bông tuyết đã bay trắng trời và lòng người cũng mang nặng nỗi u hoài. Hồi tưởng lúc lên đường, nơi phi trường Tân Sơn Nhất, rờm rờm bóng tinh kỳ, vang vang tiếng thét của những chiến hữu chống Cộng, họ đã gửi lòng tin theo cánh chim bằng. Nhưng lòng tin đó khi sang tới Paris đã theo gió ngàn bay, Nguyễn cao Kỳ đã đứng gót lẳng du nơi kinh đô ánh sáng, rồi từ đó người qua Tân Tây Lan qua Anh Quốc, trước cảnh thanh bình của Tân Tây Lan, trước những đồng cỏ xanh như niềm hy vọng lớn, trước những đàn mục súc hiền hòa gặm cỏ, cái kiêu hùng của một chiến sĩ đã mất đi, thay vào đó cái mộng mơ của nghệ sĩ trôi dạt. Nguyễn cao Kỳ đã mơ, nhưng không phải giấc mơ cưỡi bò vàng đeo nhạc ngựa, theo sau "đứng đỉnh một đồi di" khi lên văn cảnh một ngôi chùa nào đó, giấc mơ kiểu Nguyễn công Trứ này Nguyễn cao Kỳ đã mơ tả trong một bữa tiệc của hội chủ báo. Bây giờ Nguyễn cao Kỳ mơ có một trang trại rộng rãi, có những chuồng bò hàng ngàn con tại Tây tây Lan, để mỗi sớm mai, sau muôn tiếng chim đánh thức, người đội nón rộng vành, cài súng trường nơi yên ngựa, đeo khẩu súng lục báng ngà bên hông, vai đeo cây đàn ghita ép pa nhon, người lên ngựa cùng một vài người em chung thủy cỡ Nguyễn thiện Nhơn, Đấng đức Khôi lừa bò ra ngoài đồng cỏ. Người đã thành một thứ cao bồi chính hiệu, vừa coi bò, vừa giong ngựa, vừa gảy đàn vừa ca... Ô... ề... ề... căng ga xì rô... ô ô ô căng ga xì rô.

Nhưng giấc mơ chưa thành thì một công điện từ Saigon đánh qua triệu hồi người về gấp, người ngậm ngùi bỏ kính đô sương mù về kính đô ánh sáng, và người được biết ông Nixon vừa tung ra 5 điểm hòa bình. Xem qua 5 điểm người đã cười và nói với bạn nhà báo "Đây là ý kiến của nười". Người ta không nhớ người đưa ra ý kiến này hồi nào, mà người ta chỉ nhớ cách đây không lâu, người tuyên bố: "Sẽ chấp nhận một cuộc ngưng bắn dưới bất cứ hình thức nào, và nếu người là một trở ngại hòa bình, người sẵn sàng đứng tránh ra một bên". Nếu quả thật ông Nixon có thường ý của người, chỉ là thường ở điểm ngưng bắn tại chỗ và không có điều kiện tiên quyết nào.

Sau lời tuyên bố đó, người về nước, người biết trước ngày về sẽ chẳng bao giờ có cảnh 3000 tân khách đưa tiễn như ngày đi, mà chỉ có bọn nhà báo sẵn sàng đàn chào người bằng những câu hỏi hóc búa. Do đó người đã dừng lại ở Thái Lan và lên chuyến phi cơ DC 6 về thẳng phi trường quân sự. Chuyến phi cơ này từ Saigon qua Thái Lan để đón người. Khi người xuống phi trường, chỉ có một mình ngoại trưởng Trần Văn Lâm, một người đã hết lời khuyên can người đừng đi Mỹ dự cuộc xuống đường của nửa triệu điều hậu. Báo hại tại cửa VIP phi trường Tân Sơn Nhất, mấy thằng nhà báo chờ người dài cả cổ.

Saigon đang ở vào những ngày tháng cuối cùng của một mùa mưa, bầu trời lúc nào cũng u ám, u ám như những người Việt tự do trước những viễn ảnh không sáng sủa gì của một cuộc diện chính trị đang đổi thay, thì người, một người chẳng điều hậu mà cũng chẳng bỏ câu đã trở lại, và buồn nhất là người trở lại trong điều ồng tiếng ve của cái đài BBC, «sở dĩ phải triệu người về để người đứng tuyên bố ầu».

THIÊN KHÔI

THÉATRE - RESTAURANT NIGHT CLUB

MAXIM'S

Quản lý: **DIỆP BẢO TẤN**

Điều khiển nghệ thuật.

Hoàng thi Thơ - Lưu Hồng

Nơi hẹn hò:

của khách **Hào Hoa Phong Nhã**

Chương trình được chọn lọc của:

MAXIM'S MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon.

ĐT: 20.575-20.576

Với sự góp mặt của vũ đoàn trứ danh Quốc Tế:

- Vũ đoàn Phi-Luật-Tân Rudy Teddy
- Ban Tam Ca: Loan Sisters
- Đặc biệt: Nhạc kịch 4 màn «Cổ gài diên»
- Ca vũ khai diễn: Mùa thu Đông Kinh
- Vũ cảnh: Trên chợ Ba Tư
- Áo thuật: Chương trình

Hoàng Biếu

- Kịch động nhạc: Chương trình Ban
- Dê Con**

- Vũ cảnh: Mùa thu Tahiti
- Ca vũ: Ngày lương của lính
- Hài hước: 1 cuộc tuyển lựa tài tử

Và... nhiều màn cụp lạp - Hồi hộp - Rúng động - Mê ly

Các nhà chăn nuôi lưu ý!

Muốn có heo giống tốt nên đến

Trại chăn nuôi NGUYỄN-THÀNH

691, Hùng Vương (nối dài) Cầu Kinh (Gia Định)

NHỮNG SỰ... RẤT THẬT CHƯA HỀ ĐƯỢC TIẾT LỘ VỤ H.T. NHƠN

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

VỚI SỰ VIỆC ÔNG NKG ĐÒI HẾT CHO NHẢY ĐẦM TRỞ LẠI

Các ông Nghị cục chỉ là ếch mà lại CỨ TƯỚNG MÌNH LÀ... BÒ

ĐỒ THIỀNG — Trong số báo trước, Con Ong loan tin tại Vũng Tàu, cái sự nhầy đầm được diễn ra một cách công khai, chứ không cần phải ngụy trang dưới hình thức « lớp dạy khiêu vũ » như ở Sài Gòn và thiên hạ nhầy đầm ngay trước mũi ông cảnh sát.

Sau khi được biết tin này, các ông Nghị... cục Đồ Thiềng bèn lấy làm ghen tức.

Y. K. C. O.

Ôi! Hà Thúc Nhơn!

Vụ Hà Thúc Nhơn tưởng bị đim cho chìm xuống luôn, nhưng may quá, nó lại không bị đim. Nghe nói các cuộc điều tra và phản điều tra đã diễn ra. Một số sự thật mới mẻ đã được tìm ra như bản tin của C.O đã trình bày. Thế tất sẽ phải có phiên tòa xử công khai.

Tuy nhiên, cho tới nay, bọn C.O được biết vẫn có hai thế lực đang vận động để xoay chuyển vụ án này theo hai chiều hướng trái ngược nhau: một thế lực của bọn tham nhũng, sau khi thành công trong mưu đồ dồn Nhơn vào chỗ chết đang tìm cách chạy nhẹ tội cho đồng bọn có trách nhiệm với cái chết của Nhơn. Nghĩa là, thế lực này muốn rằng Nhơn là kẻ hoàn toàn có lỗi, để đồng bọn chúng nhẹ tội.

Thế lực thứ hai thì lại muốn biến Nhơn thành một ông... thánh. Nghĩa là muốn Nhơn không có tí lỗi nào. Để làm gì, thì chưa được biết.

Như vậy, không hiểu rồi đây công lý sẽ bị nghiêng về phía nào: Thế lực kim tiền? Thế lực quyền uy? Hay thế lực của... sự thật?

Theo YKCO, nếu công lý đứng về phía sự thật, thì phiên tòa sẽ phải xử theo tinh thần mà nhà tư tưởng Tây Phương đã nói: « Ôi! Con người, là cái thống chế gì mà lại vừa sạch vừa bẩn, vừa thơm vừa thối, vừa ác vừa hiền, vừa đạo đức vừa tội lỗi vv và vv

Do đó, nghị... cục NKG mới đòi đặt vấn đề đòi HẾT cho nhầy đầm thả giàn để thâu thuế. Cụ nghị G... cũng là một thợ nhót, nhưng vì là nghị cục, đi nhầy lậu lỡ bị vô thì hơi kỳ. Muốn không sợ bị bắt, lại phải ra tận Cấp, hơi điệu vơi. Nên cụ đặt vấn đề như thế là rất phải.

Tuy nhiên, có một điều cụ nghị G... quên, hoặc cóc biết là: HẾT và cả ông Đồ Trường đều cóc có quyền cho nhầy đầm hay cấm nhầy đầm. Lệnh cấm nhầy đầm do ông Thủ Tướng Lộc ban ra và để áp dụng cho toàn quốc. Vậy quyền cho nhầy đầm lại hay không là quyền của Hành pháp Trung ương chứ đếch phải quyền của mấy ông nghị cục.

Nếu không biết những điều cao xa, thì ít ra cũng phải biết quyền hạn của mình tới đâu chứ, khổ lắm! Chả trách lúc ra tranh cử, cụ G hứa sẽ đem lại hòa bình cho

VỤ CAM RANH RỒI SẼ... HUỀ VỚI VÀI ĐIỀU KIỆN «TIÊN QUYẾT»

SÈGHÈNH. Theo một nguồn tin đáng tin cậy thì, mặc dù ông Thị Trường Cam Ranh đã thâu cáy, và ông DB Ân đã «bắt» và tố lại, nhưng rất có thể cuối cùng nội vụ sẽ được giàn xếp ổn thỏa trong một bữa ăn. Dường như cái điều kiện mà ông Ân đưa ra là như sau:

- 1) Ông Ân sẽ không tố đích danh ông Quang Dù nữa
- 2) Ông Quang Dù cũng không được thâu cáy ông Ân nữa
- 3) Ông Quang Dù phải để cho ông Ân «dọn dẹp» sạch sẽ các đàn em đang vây quanh ông Quang.

Riêng bọn C.O để nghị thêm: «Từ nay ở Cam Ranh có gì thơm, cho anh em chấm mút với».

đất nước. Tin giờ chót cho biết hình như mấy ông HẾT được đóp 10 tề để làm việc này.

Phái đoàn Y tế vệ sinh LHQ nhận định VÌ ANAMTA LÀ MỘT XỨ VĂN MINH NÊN MỚI HỐT RÁC BAN NGÀY

□ Ông ĐT đáng được ân thưởng... rác rưởi bội tinh

NIU OỐC.— Mới đây, một phái đoàn y tế và vệ sinh của LHQ đã qua thăm Anamta trong 5 ngày. Họ đề nguyện 4 ngày rưởi để viếng thủ đô Sèghènh.

Sau khi trở về Niu Oóc, trưởng phái đoàn là ông «Giôn xi nưt» đã hết lời ca ngợi ông Đồ Trường Nhiều tuy là dân vô biên nhưng rất có khiếu về vấn đề vệ sinh. Bằng cứ là ngày nào ông ĐT cũng cho những xe rác to tổ bố đi nghênh ngang ngoài đường để hốt những đồng rác to tổ mẹ.

Theo ông Xi Nưt, ở các nước lạc hậu, người ta hốt rác về đêm, lúc dân chúng và xe cộ thưa thớt. Còn ở Anamta vì là nước văn minh, nên việc hốt rác được diễn ra ban ngày. Mùi thối hoảng và khắm khú của những «đồng rác lưu động» chạy khắp phố phường sẽ làm tăng sức khỏe của đồng bào.

Cuối cùng, ông Xi Nưt ngỏ

TỔNG NGỐC NHẬN LỜI THÁCH THỨC CỦA DÂN BIỂU TƯỢNG CHÀM

□ Thành thua phải chui qua háng.

Dân Biểu Nguyễn Ngọc Nghĩa, bí danh Tượng Chàm vừa hùng dũng lớn lối si và ông Tống Ngọc ngồi nhà mát ăn bát vàng mà nói bậy. Dân Biểu Tượng Chàm «xúi» Tống Ngọc nếu có giới hãy thử ra Thừa Thiên với ông ta, ông ta sẽ chỉ cho thấy tận mắt dân đang đói meo, đói mồm ở ngoài đó. Chứ đừng nghe báo cáo mà dạng mồm ra nói dân miền Trung thừa gạo.

Trước đây ông Tống Ngọc, quyết chắc rằng Miền Trung

- NHƠN CHẾT VÌ 2 LỖI CỦA ĐT PHẨM :
1) RA LỆNH TẤN CÔNG TRƯỚC GIỜ HẸN
2) RA LỆNH XÀI ĐẠN CÔNG PHÁ THAY VÌ ĐẠN KHÓI

- THEO LỜI NHÂN CHỨNG, CHÍNH NHƠN ĐÃ GIẾT HIỀN

SÈ GHÈNH.— Cho tới nay, một số nhật báo sẽ ghènh vưỡn còn khai thác lai rai về cái vụ ông đốc tờ sạch Hà Thúc Nhơn. Cái chết của y sĩ Nhơn có lợi hay có hại cho những ai thì chưa biết, nhưng chắc chắn cái chết đó đã cứu sống một vài tờ báo. Có tờ sắp chết nhờ vụ HTN mà sống lại.

Tuy nhiên, trong vụ này, có một vài sự thật như sau đây — chưa hề được ai nhắc tới. Con Ong đã là tờ báo đầu tiên khen đốc tờ Nhơn sạch, thì nay lại cũng làm cái việc tiên phuông trình bày vài sự thật đó:

Cái sự thật đầu tiên là quả thật đốc tờ Nhơn bị chết vì đạn của lực lượng tấn công do ĐT Phẩm chỉ huy. Sự thật thứ hai là gần như Nhơn đã chết oan; Vì, sau khi bao vây QYVINH, ĐT Phẩm có đưa ra một kỳ hẹn là tới đúng 11g nếu Nhơn không ra hàng thì sẽ tấn công, nhưng sau đó ĐT Phẩm đã ra lệnh tấn công trước giờ hẹn.

Sự thật thứ ba là ĐT Phẩm có vẻ ngờ ngẩn ăn người. Thay vì cho tấn công bằng vài chục quả đạn khói, ông đã cho tấn công bằng đủ thứ đạn công phá dữ dội. Ông biện luận rằng đạn khói không làm Nhơn ngất được, Nhơn sẽ nhắm mắt bừa bừa thì còn nguy hơn. Bộ Nhơn là suýt péc man hay sao mà bị lựu đạn cay cũng không ngất?

TRƯỜNG ĐỒNG ĐẾ CŨNG CÓ THAM NHŨNG

ĐỒNG ĐẾ.— Theo nhiều nguồn tin rất đáng tin cậy, thì dường như tại nơi này đã và đang, có một sự tham nhũng khác bự. Sự tham nhũng bự đó lại nằm chính ình như cái mà thằng ăn mày ở trong trường chuyên đào tạo các ông trung sởi.

Các nguồn tin trên cho biết vấn đề ăn uống của khóa sinh rất tồi tệ. Một ông quan to ở đây đã «xăng tăng» với nhà thầu sao đó, nên nhà thầu đã ngang nhiên cho khóa sinh ăn mà như cho... heo ăn. Bọn Con Ong đã cử phái viên đi điều tra. Sau khi thu thập đủ tài liệu, nếu thấy đúng như tin đồn, bọn C.O sẽ chỉ mặt vạch tên.

Cái sự thật cuối cùng, tuy hơi đau lòng, nhưng vưỡn phải nói ra cho nó đúng sự thật, là: Nhơn đã giết HIỀN. Theo tin riêng của CO thì kết quả điều tra cũng như các lời khai của nhân chứng đều xác nhận như vậy. Nhân chứng Thời khai rằng Nhơn bắt ông và Hiền quý ở bãi biển. Sau đó Nhơn chửi cả hai người là tham nhũng. Tuy nhiên Nhơn nói với Thời rằng «Vi này là bạn tao nên tao không bắn; nhưng còn thằng Hiền thì tao phải bắn nó chết». Sau đó Nhơn bắn phát thứ nhất vào tay Hiền Nạn nhân ôm vết thương quần quai thì Nhơn bắn thêm một phát «gia ơn» vào thái dương.

háng ông chui qua hoặc ngược lại.

Bên tám lạng, kẻ nửa cân. Nếu thật sự dân miền Trung đang chết đói vì thiếu gạo, chỉ cần hai vị cứ hờn chi ném đi, hờn bi ném lại thì lũ dân đen đã ra bỏ nó người thiên cổ rồi.

Tin từ Bộ Động Kinh, dường như ông Tống Ngọc nhận lời thách thức của D.B Nghĩa, khi ra Thừa Thiên ông và phái đoàn sẽ đi cùng với tàu chở gạo (để chứng minh là thừa) chứ không thiếu.

ĐỒ CHƠI ĐỒ CHƠC

Tuần này không có thay đổi gì trong thành phần dự Đố Vui. Cả 4 toán đều đang say sưa tranh đua, cố giành phần thắng. Hai toán Chìm Xuồng và Ba Lòng đang dẫn đầu quyết cùng cố thắng lợi, còn hai Toán Hăng Tiết Vít và Rác Rưởi chưa có điểm nào nên hơi ức nhất định phải gỡ gạc...

5 món ăn của Lão Ních Xông

HỎI.— Lão Hoàng Đế Tập Chúng Ních Xông tự nhiên tung ra 5 món ăn Huế Bình để như mời Giác Cờ Đỏ, quý vị thấy lão có «chơi điệu» với Giao Chỉ mình không?

HĂNG TIẾT VÍT.— Chơi như thế là «chơi cha» với mình chứ điệu gì? Uýnh nữa hay thôi, phải do dân Giao Chỉ mình quyết định mới đúng chứ. Lão chỉ là «chầu rìa» sao lại có quyền thay chủ nhân mời Giác Cờ Đỏ soi 5 món Huế Bình?

BA LÔNG.— Nói thế không được. Vì mình mời, Giác Cờ Đỏ không chịu soi thì sao? Lão ấy tốt bụng giúp dân Giao Chỉ mình sớm có Huế Bình đây, chớ nên hiểu lầm, tội nghiệp lão!

RÁC RƯỜI.— Đừng có lo. Giác Cờ Đỏ không đời nào dám soi 5 món Huế Bình của lão Ních Xông cả, vì chúng nghi trong món ăn có tằm thuốc độc. Vì vậy, ta nên cảm ơn hơn là trách móc lão.

CHÌM XUỒNG.— Lão vì quá lo xa cho cuộc bầu cử sắp tới nên phải làm liều. Dù sao cũng có thể bỏ qua được, vì lão đã rí tai Đại Vương Giao Chỉ, cũng như các ông Hoàng Mắm Ngóe, Mắm Bò Hóc trước rồi!

BAN GIÁM KHẢO.— Hăng Tiết Vít tự ái dân tộc cao : 5 điểm ! Mấy toán kia có lẽ há miệng bị mắc quai hay sao ấy !

Giống nhau như đúc ?

HỎI.— Bữa trước Lão Ních Xông đưa ra 5 món Huế bình bữa sau Đại Vương nhà ta cũng chiêu làng 5 món Huế bình. Quý vị thấy thế nào ?

HĂNG TIẾT VÍT.— Chán thấy mẹ ! Chỉ là một bản dịch không hơn không kém !

BA LÔNG.— Được bản dịch đã khó. Phải nói là một bản tóm tắt mới đúng.

RÁC RƯỜI.— Điều đó chứng tỏ Hoàng Đế và Đại Vương ăn «jeu» chưa từng thấy. Những tin đồn Saigon chống đối lập trường huê bình của Tập Chúng đều là bớ lão cả !

CHÌM XUỒNG.— Dù sao cũng nên biết rằng Đại Vương được thông báo trước có mấy tiếng đồng hồ. Phản ứng như vậy là phối hợp tuyệt đẹp rồi, còn đòi hỏi gì nữa?

BAN GIÁM KHẢO.— Rác Rưởi và Chìm Xuồng đều là giới thông thạo, mỗi toán 2 điểm rưởi!

Kêu về chi gấp vậy ?

HỎI.— Phó Vương đang du ngoạn Luân Đôn ngon lành, Đại Vương kêu ông về làm chi gấp vậy?

HĂNG TIẾT VÍT.— Báo chí đã nói đó, về để còn kịp bàn cách đối phó nếu Hoàng đế Ních-Xông nhượng bộ giặc Cờ Đỏ quá lỗ!

BA LÔNG.— Trật rồi! Đại Vương ở nhà cũng đã biết trước Hoàng đế Ních Xông không có nhượng bộ quá lỗ đâu. Nếu có gọi về gấp chẳng qua là muốn tránh cho Phó Vương khỏi bị dơ quần áo vì sen đồ đó thôi!

RÁC RƯỜI.— Chu yện liêng sơn có gì phải ngán. Đây là Đại Vương lo ngại Phó Vương nổi máu Trương Phi tuyên bố «vung vít» nên phải gọi về giải thích cho rõ, rồi lại cho trở sang mấy hồi.

CHÌM XUỒNG.— Đời nào có chuyện tuyên bố «vung vít» Phó Vương nhà ta cũng khôn ngoan thấy mờ ! Chắc là tại có tin Xuân Thủy — Thị Bình được Nữ Hoàng Anh mời sang chơi. Phó Vương ở đó rồi dụng đầu họ sao?

BAN GIÁM KHẢO.— Lại trật hết, chuyện 71 bản ngay lúc này mới kịp chứ !

Chẳng có rượu gì hết ?

HỎI.— Bữa trước, Đại Sứ Bruce chê thị Bình «bình mới rượu cũ» bữa nay thị Bình chê lại Đại Sứ Bruce «bình cũ nhân hiệu mới, chẳng có rượu gì cả». Nhận xét này đúng hay sai?

HĂNG TIẾT VÍT.— Mụ Bình ngoan cổ. Xuân Thủy cũng thế. Nếu họ không chấp nhận đề nghị này, ta cứ việc kéo quân đánh tuốt ra Bắc cho Cộng Sản vỡ mặt.

BA LÔNG.— Thị này xạo thấy mờ, «đi đêm» mí nhau uống cạn rượu ngon lại còn làm bộ la hoàng là không có rượu!

RÁC RƯỜI.— Mụ đó nói vậy là đúng rồi, ông già Bruce bảy chục tuổi đầu hết xi quách rồi, đào đâu ra «rượu mới»?

CHÌM XUỒNG.— Cộng Sản bao giờ chả thể chê lấy lê ý mà, nếu có «đi đêm» là xong tuốt.

BAN GIÁM KHẢO.— Rác rưởi nhận xét thâm lâm : 5 điểm.

Miền Trung thừa hay thiếu gạo

HỎI.— Ba ông Dân Biểu hồ miền Trung đói gạo. Ông Tổng Ngọc cái miền Trung thừa gạo. Ông Dân biểu tượng Chàm bèn nhận lời đi với ông Tổng Ngọc ra Huế, nếu thừa gạo ông xin từ chức tượng Chàm, ngược lại ông Tổng Ngọc phải tự xử.

Vậy đó biết ngoài Trung hiện đang đói hay no?

HĂNG TIẾT VÍT.— Đói chết cha ý chứ no gì. Dân sắp xuống đường đến nơi rồi mà ông Tổng Ngọc vẫn cứ tro tro ra được thì lạ thật!

BA LÔNG.— Rút kinh nghiệm mỗi lần ông Tổng Ngọc nói hàng sắp xuống giá thì nó lại leo thang, lần này ông ta nói miền Trung no tức là đói thấy mẹ!

RÁC RƯỜI.— Ông Tượng Chàm đã phải đem cái Tượng Chàm ra thách đấu với ông Tổng Ngọc, tức là ông ta suy sụp lắm rồi Miền Trung đúng là hết gạo.

CHÌM XUỒNG.— Ông Tổng Ngọc đã làm đến Tổng Trưởng cũng phải là con người có tư cách chứ, nói láo sao được. Miền Trung không thiếu gạo đâu!

BAN GIÁM KHẢO.— Tất cả đều sai : Miền Trung vừa thiếu mà cũng vừa thừa gạo. Khi nào ông Tổng ra thì gạo thừa vô số kè, nhưng khi ông Dân biểu ra thì gạo lại thiếu.

(Tiếp theo)

— A đi đả Phật ! Xin tiểu thí chủ chó có ăn nói hổ đồ mà mang tội mí lị thánh thần. Đừng có rợn mí nhà chùa, khi chết sẽ không nhắm mắt, và sẽ sa xuống địa ngục.

Nói đoạn, Phương trượng phát cánh tay áo rộng mời ông Đạo lên xe Lam.

Nhưng gã phóng viên Đô thiêng vườn không chịu bỏ cuộc. Gã chạy theo hỏi bà Phó Đoan.

— Bà lái xế đưa hai vị ra Bắc có đúng như thế không? Bà mà nói dối thì xe Lam sẽ đâm xuống cầu Bình Lợi chết toi a.

Bà Phó Đoan khẽ nháy một bên mắt như có ý ra hiệu cho gã phóng viên Đô thiêng biết nguồn tin ấy là đúng. Và bà hy vọng rằng, cái sự bà đi tìm kiếm huê bình cũng mí một ông sư và một ông đạo một khi báo chí đăng tải thì tên tuổi của bà sẽ nổi lên như sóng cồn.

Còn hơn cả cái vụ Mít Ngô Công Đức kêu gọi thành lập một chính phủ lâm thời. Vì cái chính phủ lâm thời ấy làm sao có thể mọc ra được. Nó sẽ ngổ ngáo. Không lẽ người ta lập ra nó rồi lại để luôn xuống đất rồi ngồi chồm hằm lên.

Không xóa bỏ chế độ hiện tại mà lại lập ra một chính phủ lâm thời thì lập vào cái khổ nào?

Như thế thà rằng đi tìm kiếm huê bình bằng mồ hôi còn thiết thực hơn. Ít ra nó cũng có được một cuộc đối thoại. Và bà sẽ tham dự vào cuộc đối thoại ấy.

Bà Phó Đoan bước lên xe.

Ông Đạo và ông sư cũng lục tục leo lên ngồi ở phía sau.

Sau mấy tiếng còi pin pin, chiếc xe Lam phóng vút đi. Mấy chàng phóng viên ngỡ ngàng nhìn nhau, và anh nọ hỏi anh kia :

— Chúng mình về sẽ loan tin như thế nào đây? Chuyện này rất gần lắm chứ chẳng phải chơi đâu?

Gã phóng viên Đô thiêng cũng hỏi :

— Thế có đưa nào trong bọn mình bấm được một « pô » ảnh nào không? Hình chụp lúc ông Đạo từ chùa tiến ra cùng mí lị Phương Trượng và con mẹ Phó Đoan. Hình ấy mà đưa lên báo coi mới cũng hấp dẫn lắm a.

— Nhưng vấn đề cần thiết nhất là phải biết xem họ đi đâu đã chứ?

— Thì cứ loan đại đi rằng Phương trượng chùa Thiếu Lâm và ông đạo đã khởi hành ra Bắc để tìm kiếm huê bình vào hồi 6 giờ sáng nay. Bà phó Đoan, thuộc liên danh Con Cá Vàng, nguyên nghị sĩ huyệt đã đích thân lái xe lam đưa ông sư và ông đạo ra Bắc, một nguồn tin như vậy mà không đáng đồng tiền bát gạo hay sao?

— Thế ngộ ngày mai, họ lại lù lù xuất hiện giữa đô thành thì sao?

— Tối lúc bị giờ mình lại cải chính đâu có muộn, mình sẽ viết lại rằng vì lý do kỹ thuật, cuộc hành trình của hai ông sư và một bà vải đã phải hoãn lại hoặc là vì xe răng - ban ở dọc đường hoặc là ông đạo lên cơn sốt rét nên phải quay về chữa bệnh cũng có thể là tại bà Phó Đoan lên cơn đau bụng bất ngờ.

Sau cùng thì tất cả bọn đồng ý tán thành cái vụ loan tin ông đạo, ông sư và bà vải đi ra Bắc bằng xe lam.

Trong khi đó, bà phó Đoan thẳng đường lái xế vô Chợ Lớn.

Phương trượng chùa Thiếu Lâm thấy thế bèn gõ vô thành xe mà rằng :

— Nữ thí chủ quên mất rằng, chúng ta phải đi về hướng Bắc hay sao? đi vô Chợ Lớn làm chi? phải đi ra phía xa lộ chứ?

Bà Phó Đoan vườn cho xe chạy tiến phăng phăng la tuy líp, Bà cũng chẳng cần ngoảnh cổ lại. Vừa lái xế vừa đáp :

— Con phải đi mua thêm lương thực để dự trữ.

Phương trượng lại hỏi :

— Nữ thí chủ định mua những chi?
— Con sẽ mua một ít cá khô, thịt khô, lạp xưởng đầu cháo quẩy, con ăn khoẻ lắm, cái bụng của con vốn chưa bao giờ giao du thân mật mí sự tuyệt thực.

— Nhưng nhà chùa chỉ ăn chay, còn ông đạo đây thì chỉ uống nước dừa, nữ thí chủ mua những thứ đồ mặn đó mà làm chi.

— Thì các ngài ăn đồ chay, còn con phải ăn đồ mặn thì mới có đủ sức để lái xế đưa các vị đi mua bán xong xuôi, bà Phó Đoan quay xe đi về hướng Bắc.

Phương trượng ngồi ở phía sau thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhòm ngó xem cái đám nhà báo có đưa nào theo rồi mình không? Nhưng không thấy có một bóng dáng nào khả nghi hết, lúc đó ngài mới an tâm. Còn ông đạo thì tựa lưng vào thành xe mà gật gù. Ông Đạo có vẻ coi cuộc đời như nợ pa, dèch sợ một cái gì hết. Dù là đi ti, dù là lên mặt báo. Gần một đời người ông đã dành cho công việc tu hành, vậy thì tu ở ngoài đời hay tu ở trong tù đảng nào cũng rửa vạy.

Nhà Nước ngăn ông, chứ ông đâu có ngăn nhà nước.

Vào khoảng quá trưa về chiều thì chiếc xe Lam do bà Phó Đoan lái bắt đầu tiến vào một khu rừng cao su. Hai bên đường vắng như chùa bà Đanh. Không có qua một bóng người nào hết. Một sự yên lặng đến ghê rợn. Ngoài tiếng phanh phạch của động cơ xe Lam, người ta không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.

Bà Phó Đoan bắt đầu cảm thấy một sự lo sợ vắng vường.

• XÌ CA RÔ

Và thốt nhiên tìm bà Phó Đoan đập thình thịch như trống làng, khi bà thoáng nhìn thấy có vài ba người mặc quần áo đen đứng thập thò ở bia rừng.

Bà ta chưa kịp có phản ứng gì thì một tên trong bọn rút ra một khẩu súng lên đạn đến soạch một phát rồi chìa thẳng nòng súng mà rằng :

— Cho xe tiến lại đây ! Lẹ lẹ lên không thì đi doang bị giờ?

Bà Phó Đoan mặt mày xanh xám quay cổ lại để trình mí Phương trượng và ông Đạo :

— Thưa hai thầy bọn chúng nó bắt đánh xe vô trong. Không khéo chúng nó cắt tiết cả hai thầy lẫn con mất!

Phương trượng vườn điềm tỉnh như thường :

— Nữ thí chủ thử hỏi xem họ thuộc phe phái nào trên chốn giang hồ. Nữ thí chủ nên biểu cho họ biết rằng, chúng ta là những người đi tìm kiếm huê bình. Không có tranh chấp những chuyện thị phi mí ai hết. Đối với tất cả các bang, các hội mình đều coi là bạn. Dù họ là phái Võ Đang hay các phái ngất ngừ nào khác.

Còn ông Đạo thì cũng hướng về phía bà Phó Đoan để hỏi thêm :

— Nữ thí chủ có nhìn rõ mặt bọn họ không? Họ có phải là quân ta không?

Bà Phó Đoan đáp :

— Bầm thầy, đích thực họ là quân ta chứ không phải Quân Tàu hoặc quân Mèo hay Úc Đại Lợi Đại Hàn, Phi Luật Tân. Bởi vì họ phát ngôn bằng tiếng

Ta. Hội nói tiếng Ta sôi lắm. Không thể nào là người ngoại quốc được.

Ông Đạo lại nói :

— Tường gì, chứ quân ta thì mình đâu có ngăn. Nam quốc nam nhân cả mà. Minh sợ cái chi. Xin nữ thí chủ cứ cho xe tiến lại xem họ hỏi gì nào? Có thể họ là nhân viên của sở kiểm lâm hay nhân viên của nhà đoan. Minh không có rừng đồn gỗ lậu, minh cũng không có đi buôn bán những đồ lậu thuế. Không có ngăn ai hết.

Bà tên áo đen lại quát lên một tiếng như sấm :
— Phóng xe lại đây mau lên. Ông thì bắn cho một phát chết toi bi giờ !

Lần này họ quát to nên cả Phương trượng lẫn ông Đạo đều nghe rõ.

Hai nhà tu hành này người nọ nhìn người kia ngỡ ngàng. Ông Đạo có ý muốn hỏi Phương trượng một điều này nhưng lại không tiện nói ra :
« Đạo hữu có tin rằng, bọn người đó là của phái Bạch Mi giáo không? Trước đây, người của đạo hữu đã tổ chức cướp chùa của họ, vậy thì rất có thể họ đã cho các tay cao thủ đón đường để thanh toán cái mối ăn oán giang hồ này? »

Tuy không tiện nói toạc móng heo ra cái sự việc ấy, nhưng ông Đạo vườn cứ phát ngôn một cách lửng lơ con cá vàng :

— Phải chăng là người của Bạch Mi giáo?

Phương trượng chùa Thiếu Lâm liếc mắt nhìn về phía trước rồi nói :

— Bần tăng tin chắc rằng không phải là người của Bạch Mi giáo.

Và Phương trượng ra lệnh cho bà Phó Đoan :

— Họ đã nói thế thì nữ thí chủ cứ cho xe tiến lên để xem họ muốn chi. Chúng ta sẽ liệu tìm cách đối phó.

Cực chẳng đã bà Phó Đoan đành phải cho xe tiến vô bia rừng. Bà đã nhìn chung quanh, để xem có ai thì sẽ hô hoán ô-so-cua âm i lên. Nhưng chả có một ma dại nào sốt cả. Dù có kêu ô-so-cua đến Tết Ma Rốc cũng bằng thừa. Kêu lên như thế, bọn chúng nó Tạc Dăng nổi giận lại nã cho một tràng đạn thì đi khai hội mí run!

Chiếc xe Lam men theo con đường mòn và tiến thẳng vào trong rừng. Bọn người Áo đen, muốn cho chắc ăn còn bắt bà Phó Đoan đậu xe khuất vào sau một lùm cây rậm rạp, rồi bắt Phương Trượng, ông Đạo và cả bà Phó Đoan nữa, xuống đi bộ một quãng xa mới cho si tốp lại.

Phương trượng chùa Thiếu Lâm là người lên tiếng trước tiên.

— A đi đả Phật ! Đức Phật từ bi ! Các vị bằng hữu ở phương nào lại và mời chúng tôi vô đây hẳn là có điều chi muốn chỉ giáo.

Ba người lạ mặt này trông hầy còn trẻ măng. Người già nhất trong bọn cũng chưa đến hai chục tuổi. Như vậy chứng tỏ rằng họ hành hiệp trên chốn giang hồ cũng chưa có được bao lâu. Những ngôn ngữ mà Phương trượng vừa thốt ra khiến họ ngỡ ngàng trong giây lát. Hình như họ cóc hiểu chi hết chơi.

Và cái người ít tuổi nhất trong bọn họ đã nhìn chằm chằm vào mặt hai ông sư mí một bà vải, mà rằng :

— Các đồng chí đi mô? Đã nạp thuế chưa? Cái xe này đúng là xe của tư bản. Các đồng chí có phải là người của phe tư bản không?

Bi giờ thì lại đến lượt Phương trượng và Ông đạo phải ngạc nhiên. Cái ngôn ngữ của đám người lạ mặt này nghe cũng lạ hoắc. Cái gì mà đồng chí mí lị đồng choé. Còn xe Lam tất nhiên đã nạp thuế từ khuya rồi. Nếu không nạp thì hẳn rằng mà lưu hành được. Trào đĩnh đầu có phát số xe cho những thứ xe lậu thuế?

(KỶ SAU TIẾP)

HÀNG KHÔNG VIỆT - NAM

phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

Công ty TÍN PHÁT

KỸ NGHỆ DỆT, HỒ, NHUỘM, IN BÔNG

Trụ sở :
III Hồ Tấn Đức
Bảy Hiền Giadịnh
Đ.T. 41.597

văn phòng :
328 Phan Thanh Giản
Saigon
Đ.T. 93.891

Ba Tỏa Ông Lớn

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cân

NANG BI ĐANG DỪ CUI MỘT PHÁT

Gần đây, hàng ngày hết la đó lại đến ti di xa xa loan tin về một việc làm hết sức anh dũng của đảng dùi cui là đã thanh toán được bao nhiêu... mớ tóc dài, nhân dịp thi hành cái chiến dịch mang tên rất chi là huê mỹ: Vi Dân. Nhiều dân đen tóc tai sôm soàm bèn được quý vị phó tùm, tùm về bót và đi một đường tông đơ là lột.

Tuy làm «bạn» mí nhau đã lâu, bi giờ dân đen mới rõ, ngoài các khả năng đàn chào, «thăm vấn khéo léo», đảng dùi cui gồm có tài hót tóc. Tưởng rằng tại nước Nam ta chỉ có đảng kaki mới đa hiệu nghĩa là có nhiều tài nghệ: uỳnh giặc cũng được; làm hành chánh cũng được, mần chính trị cũng vưỡn được, ai dè đảng dùi cui cũng đa hiệu không kém. Đa hiệu, tốt lắm!

MÁI TÓC VÀ CÁI SỰ PHÁP TRỊ

Nhà nước thường hay ca đi ca lại nhạc bản «Dân chủ pháp trị» và «Thượng tôn luật pháp», hình như có nghĩa là cái gì luật pháp không cho phép làm thì không được làm.

Bối bầy ngày cũng không ra một đạo luật nào cấm dân đen để tóc dài. Không thể nói rằng nhà chức trách hành chánh có quyền mần một kiện lập quy nào đó để ngăn cấm bần dân thiên hạ để tóc dài, rồi vô được anh nào lảng tránh tóc tai lòng thông là để nghiêng ra thiên cụt đi, bởi lẽ cái sự nuôi tóc dài hay cạo trọc mẹ nó đi cho mát là thuộc quyền tự do của công dân mà chỉ có một đạo luật mới hạn chế nổi.

Hình như quan Đô Đầu có cho báo chí biết rằng đám dân đen được quý đảng bạn dân nhân dịp «vi dân» mà hót ngắn tóc, thì cái việc hót tóc này không có ghi trong hồ sơ cá nhân tại bót Cảnh Sát, vì Chưa Phải Là Một Tội Phạm. Hứ hờn, chưa phải là một tội phạm nghĩa là chưa phạm pháp, nghĩa là hồng cổ một đạo luật nào quy định cái sự ngắn dài của bộ lông đầu, vậy thì nhân danh kí gì mà cạo lông đầu người ta?

MÁI TÓC VÀ CÁI SỰ THẨM MỸ

Vưỡn theo báo chí, thì quan Đô Đầu có dạy rằng: mái tóc dài làm mất vẻ mỹ quan trong thành phố, cho nên người sẽ triệt để ngăn cấm. À thì ra Nhà Nước lo đến cái dzy thẩm mỹ của thành phố. Có nhẽ chỉ cần hót ngắn một số mái tóc lòng thông là đủ cho đô thành này mỹ quan kịch liệt rồi. Nhân thật!

Những quan niệm về thẩm mỹ lại không chỉ giản dị có thế. Ông khen cái này là đẹp, đó là quyền của ông, nhưng ông lại còn có nghĩa vụ không được bắt buộc nhà cháu cũng phải coi cái này là đẹp, dù rằng khiếu thẩm mỹ của nhà cháu rất bựa. Trong một quốc gia hữu pháp nghĩa là có luật pháp chi phối mọi hoạt động của bần dân thiên hạ như quốc gia chúng ta, cái quyền và cái nghĩa vụ nó làm cầm đại khái như rứa. Vậy thì một khi không có luật pháp ngăn cấm, quý đảng chỉ có quyền thực thi cái quan niệm thẩm mỹ của quý đảng cho riêng quý

đảng, hay cùng lắm là cho vợ con quý đảng, dài ngắn ra sao tha hồ, nhưng quý đảng phải tôn trọng cái sự dài ngắn của kẻ khác.

MÁI TÓC VÀ CÁI SỰ THUẬN PHONG MỸ TỤC

Dân tộc ta từ hồi còn gọi là Giao Chỉ, thuận phong mỹ tục không hề cấm để tóc dài, trái lại phong tục khuyến khích để tóc dài là khác. Từ thượng cổ, con trai, con gái từ 12, 13 tuổi trở lên đều để tóc. Đến khi tóc dài, đàn ông thì búi tròn một nắm ở sau đầu, đàn bà thì cuộn tóc vào khăn rồi vấn thành một vành trên đầu. Suốt nghìn năm nô lệ giặc Tàu, bọn chệt không tài nào buộc ông cha chúng ta bỏ được tập tục ấy. Ngay như Trường Phát, Hầu Lê Quỳnh tông vong Chiêu Thống sang xứ Ba Tàu, bị anh Tông Đốc Lương Quảng Phúc Long An bắt cắt tóc, đã xi nọc mắng lại rằng: «Chúng ta đây đầu có thể chặt chứ tóc không thể cắt», mặc dù biết rằng phát ngôn như thế là cầm chắc cái sự bị Chệt cho đi... cái huấn.

MỘT CÁI TÓC LÀ MỘT CÁI TỘI

Có một thuở xa xôi lắm, xã hội loài người còn mù tịt cái chuyện pháp chi pháp em dân đến sống khổ cực ghê lắm. Hệ vua quan muốn cái gì thì đó là luật lệ đấy. Mà vua quan lại thường hay nổi hứng bắt tử. Vì vậy, mặc dù mần ăn ba đời hết sức lương thiện, nhưng dân đen lúc nào cũng sống pháp phồng lo âu, không biết ngày mai tai họa gì sẽ giáng xuống đầu mình đây, cho nên mới có câu than rằng: một cái tóc là một cái tội. Nhưng ngày nay luật pháp đã được ban bố đảng hoàng rồi thì câu chuyện cổ tích vừa kể lại có nghĩa khác.

Này nhẽ không có luật lệ nào cấm, thế mà đảng dùi cui cứ «mời» chủ nhân bỏ tóc dài về bót, rồi để nghiêng ra cắt cụt đi. Mần ăn làm cam như thế quý đảng đã phạm tội rồi đi nhẽ. Tội thứ nhất là tội bắt người trái phép. Không phải cứ ý mình là người Nhà Nước muốn bắt ai thì bắt. Biết rằng người ta không phạm một tội lệ mà bị buộc người ta đứng chờ để được đưa về bót là đủ thành tội xâm phạm tự do cá nhân, điển nôm là tội bắt người trái phép rồi. Những vị nào xúi bẩy, ra chỉ thị về cái sự bắt bớ làm cam này đều bị ghép vào tội đồng lõa đấy nhẽ. Tội thứ hai là tội bạo hành: để đầu vit cổ con nhà người ta xuống mà cắt tóc thì phạm tội bạo hành là cái chắc. Không thể thi hành nghề thợ húi như thế lại có ý bạo tay làm sứt mặt, sứt mũi con nhà người ta thì phải coi là có ý đả thương.

Cho nên bi giờ phải nói rằng người nhà nước hót một mái tóc là phạm hai, ba thứ tội mới đúng.

KHÔNG PHẢI CHUYỆN CHÈ CÁI TÓC LÀM BỐN

Vấn đề đặt ra ở đây không phải là bênh vực mái tóc dài kiểu Hip-pi, cũng không phải soi mói vào việc của người nhà nước kiểu chẻ cái tóc ra làm bốn, mà là mạn phép nhắc nhở để những ai có tính hay quên hãy nhớ cho rằng bốn phận của mọi công dân là phải bảo vệ luật pháp. Nói lên những vi phạm luật pháp để sửa sai cũng là góp phần xây dựng chế độ pháp trị mà chánh quyền hằng chủ trương.

Mỹ quan, mỹ tục không thể thay thế cho luật pháp. Không cần biết đến luật pháp, chỉ nhìn danh mỹ quan, mỹ tục rồi mần vãng tévãng mạng là mở đường cho sự độc đoán.

Hơi buồn rằng hành vi bất chấp luật pháp bằng cách cạo đầu, hót tóc được bỏ cáo công nhiên, mà các đảng hữu trách không hề dợ một ngón tay lên để ngăn cản.

Sẽ rất buồn nếu sự đời vẫn cứ thế tiếp tục, không còn ai cho việc vi phạm luật pháp là quan trọng cả.

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

● Một nhóm anh em Kaki thuộc Trung đoàn 40.— Nghe các bạn tả oán cũng thấy đau cái lòng sốt cái dạ. Không ngờ có cái đồng rác mà cũng phải tranh đấu ghê gớm đến như thế. Con Ong sẽ lợi cỡ nó ra trước ánh sáng. Và ngay trong kỳ này. Anh em bằng lòng chưa?

● Lê độc Phong, ấp Tây Ba Saigon.— Nam Mô A Di Đà Phật! Con Ong đã có lời tuyên thệ trước đức Phật tổ là không có xia vô những chuyện ăn oán giang hồ của Thiếu Lâm Tự mí Bạch Liên tự. Xin đề Đức Phật giải quyết.

● Một nữ độc giả ở Saigon.— Thì như C.O. đã từng đề cập tới trong kỳ vừa rồi. Cái sạch sẽ thường bao giờ cũng đi liền theo mí lị cái đối rách. Đã được tiếng sạch thì đương nhiên phải chịu cảnh đối rách. Trong khi từ phía bản, ai biểu ông nhà sạch mà làm chi.

● Tam tập lực, Biên Hòa.— Nếu có thì giờ rảnh rỗi hoặc ngứa ngứa tay chân, đại huynh cứ viết bài gửi về cho C.O. Mới đầu không hay, nhưng sau sẽ hay dần. Trăm hay không bằng tay quen. Viết mãi sẽ phải hay ho chớ. Mục Đối thoại mí người sạch do một tên vô danh tiểu tốt phụ trách. Đại huynh cứ gửi thư xin cứ để báo Con Ong là đủ.

● Ô. Nguyễn Hoàng, Phú Nhuận.— Tuần rồi C.O. vừa phang ông Ta nhà đèn một cú. Nay ông bạn lại muốn phang nữa sao? Tuy nhiên hai sự việc khác nhau: một đảng bóc lột dân nghèo còn một đảng thì bẻ bói để điện giật chết người. Yên chí. Sẽ phang thêm một cú nữa.

● Longmitain, Gia Định.— Bạn có thừa tư cách để đi theo đuôi cái đám nặc nô. Tuy nhiên lối chữ bới của bạn hãy còn xoàng xĩnh ghê lắm. Cần phải học hỏi thêm nữa. Cần phải dấn thân vào chốn giang hồ ít ra là dăm bảy năm nữa.

● Thiếu úy Đ.C.T. Nha Trang.— Vụ ông Trung tá Nguyễn Cửu, C.O. không có viết lách gì về ông ta hết. Và cũng chưa có hẳn hạnh để làm quen. Nếu báo nào đề cập tới ông thì xin bằng hữu cứ việc gửi thư tới đó buộc họ phải cải chính. Đối mí một người mà C.O. chưa hề biết thì làm sao mà có thể bốc thom hay bốc thúi được.

● Một số quân nhân tại Trung Tâm Quang Trung.— Quan tư trông coi về «Ghe si-cô» bẻ bới ư? Đề Con Ong sẽch kể lại xem có đúng không đã thì mới viết lách được. Và lại thư của các bằng hữu lại gửi theo cái kiểu thư nặc danh. Như vậy C.O. không có dám ha bút viết lếu láo.

● Đồng Lý Châu Ngọc Thôi, Phú Quốc Vụ Khanh đặc trách Văn Hóa.— Sẽ đi một đường «thanh minh trong tiết tháng ba».

● Trần Nam Kha, Saigon.— Những mảnh khỏe của Ba Tàu trốn lính kê ra có cả trăm. Tuy nhiên tài liệu bạn công hiến cho C.O. quả là vô cùng quý giá. Sẽ cho đăng ngay và cảm ơn bạn hết mình.

● Tiểu bằng hữu Nguyễn viết Thư, Qui Nhơn.— Vụ Cái Bang Phan Xuân Huy lần trước đã có nhiều sự phản ứng của giới Kaki. Và lời tuyên bố của ông ta lần này, sau khi ông Nixon đưa ra đề nghị hòa bình 5 điểm, quả là có nhiều câu nhỏ, nheng. Tỉ dụ như biểu nước Mít ta là lệ thuộc «chư hầu Mèo». Nói năng như thế là quê một cục. Tuy nhiên C.O. nghĩ rằng, Cái Bang Huy vốn là một giáo sư. Không nhẽ ông lại phát ngôn làm cam như vậy. Cái tin của các cha THI cũng có nhiều sự đáng nghi ngờ lắm. Cần phải xét lại, chứ đừng có vội lên án ngay.

THIÊN-THANH C.ty

KỸ NGHỆ SÚ

Chế tạo đồ gốm đủ loại

6115, Dương Công Trùng - Thị Nghè - Đ.T. 20695

Tổng phát hành

Hãng THỊNH ĐẠT

35B Phan đình Phùng - Saigon - Đ.T. 20447

SƠN-HẢI

84C-86-88, Bùi Chu, SAIGON

Đ.T.: 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.

Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng

Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ

cả Chúa Nhật và ngày lễ.

Xin đồng bào lưu ý!

Tất cả những thắc mắc của đồng bào đã thành đối với chính quyền đô thành quý vị có thể trực tiếp hỏi tại văn phòng Hội Đồng Đô Thành tại Tòa Đô Chính.

NGUYỄN VĂN ĐIỀU

Chủ tịch Hội Đồng Đô Thành

Vì lịch sự đã mà
 Chín giờ tối ngày 7-10, **tiểu Hoàng đế** của nước **Phá Kỳ** phàn đã đi một đường là lướt đưa ra đề nghị huê binh gồm 5 điểm mở hội nghị quốc tế, thương thuyết lịch trình rút quân, thương thuyết giải pháp chính trị và sau hết là thả vô điều kiện tất cả

các tù binh, dù là du quéo hay là chính trị gia hạng nhứt. Ngày mí giờ ở bên **Mèo** khác xa mí lí ngày giờ ở nước **Mít**. Bên **Mèo** 9 giờ tối thì ở bên ta đã đi qua sang một ngày khác, tức là 7 giờ sáng ngày 8-10.

Sau khi **tiểu Hoàng đế** tuyên bố xong, 7 tiếng rưỡi đồng hồ sau, **Đại Hoàng đế** của ta cũng đưa ra một đề nghị huê binh in hệt như thế. Có người thắc mắc hỏi rằng, tại sao hai đề nghị lại đúc khuôn như nhau vậy? Và tại sao, chiến cuộc diễn ra ở bên nước ta, mà **Mèo** lại tuyên bố trước. Ít ra cũng phải, tiền chủ hậu khách chứ? Theo đúng lẽ phép của người **Á Đông**.

Mặt khác, **Phó Hoàng đế** hiện còn ở tít bên **Tây**, thấy **tiểu Hoàng đế** **Phá Kỳ** phàn công bố 5 điểm huê binh xong đã cười to lên một phát rồi phán rằng:

— Đề nghị này chính là đề nghị của trẫm. Chính trẫm đã nghĩ ra trước, nhưng chưa kịp công bố thì người ta đã cốp-pi công phoọc rồi! Xin thưa, để cho huê cả làng, người ta chỉ có độc một cách để phán quyết rằng "Đó là những tư tưởng lớn gặp nhau. Cả ba ông vua đều cùng nghĩ như thế, đều cùng muốn công bố những điều như thế. Chẳng qua là vì lịch sự nên nhường nhịn nhau một hai chiêu để cho kẻ nói trước, người nói sau cho vui vẻ cả làng mà thôi.

Cũng có người lại hỏi thêm rằng, thế cái sự ngưng bắn lần này gọi là ngưng bắn kiểu chi? Nó là kiểu da beo hay da mèo tam thể, hoặc là da chó, da heo?

Lại xin thưa rằng, đó là một sự ngưng bắn kiểu "a gâu gâu". Nghĩa là ai ở đâu thì ở đó, không có xê đi dịch tới. Đưa nào mà xê dịch thì ông bắn bỏ mẹ. Và nếu ông bắn bỏ mẹ thì người ta lại tiếp tục bắn nhau. Thưa đó là cái vòng luân quần vậy!

Thanh minh trong tiết tháng ba!

Cụ **Đồng** trong phủ Quốc vụ Khanh đặc trách văn hóa có gởi thư tới báo **Con Ong** để phàn vua rằng: Trong số báo vừa qua, mục "đổi lập nhà nước" đã có một đoạn như sau:

"Hai mươi phút dạy chữ Nho trên Ti vi của **Giáo Khôi** được rất nhiều người theo dõi. Nhưng mới đây nhà văn hóa **Lão Mai** đã chịu nhó đến tận **Ti Vi** học hặc đòi bỏ mục dạy chữ Nho. Lý do nhà văn hóa ngang phè này đưa ra là: việc tự học chữ Nho không được thông dụng như dạy tiếng **Mèo**..."

Cụ **Đồng** cho biết tin đó hoàn toàn sai sự thật. Ông Quốc Vụ Khanh **Mai Thọ Truyền** đang công xuất trong thời gian này, còn văn phòng Quốc Vụ Khanh cũng không có một dính líu nào vì không có trách nhiệm về chương trình truyền hình.

Té ra **Lão Mai** trong cái mục "đổi thời với nhà nước" lại là cụ **Mai Thọ Truyền**. Nếu cụ **Đồng** không đi một đường cái chính cái đồ thì tại **Con Ong** cũng chả biết **Lão Mai** là ai hết. Cứ viết giữa giờ như thế, ai động lòng thì bới ra.

Nhân tiện cũng xin nói trắng ra rằng, cái cụ **Lão Mai** ghi trong mục trên, không phải là cụ **Mai Thọ Truyền** đâu. Đó là một hăng ở mai cam thảo, ở mai quất, trần bì. Cụ **Mai Thọ Truyền** đang bận công du... hí đề lo về vấn đề thâu băng nhạc **Phạm Mạnh Cương** đang phát triển nền văn hóa của **Mít** sang tận các nước người. Không những thế cụ lại còn sắp phải lo đưa đoàn cải lương hát bội sang bên **Tây** trong dịp Tết này để cho các kiểu bào ta ở **Ba Lê** thưởng thức những cái sự cây nhà lá vườn, kéo ở bên lâu quá xá, họ quên phứt mất quê hương bốn quán.

Có phen điện giật chết cả dây phố!

Vào một đêm không có mưa to gió lớn chi hết, dây điện trên cái trụ đèn ở trước hăng dẹt tại ấp **Đông Ba** đường **Trịnh Minh Thế**, **Phú Nhuận**, bỗng nhiên đứt cái rụp. Điện set lửa phun ra phi phi như là rắn hổ mang

khiến cho dân chúng hốt hoảng chạy có cò.

Và người ta vội vã kêu ô-sô-cua rầm lên. Cũng có người nhanh trí tồ lô phôn cho ông **Ta** nhà đèn đến sửa chữa.

Nhưng ông **Ta** nhà đèn chỉ làm theo cái kiểu dán bùa "môm" mèo. Chỉ nói lại sơ qua chút xíu cho được việc nhà đèn rồi lại bỏ đi ngay.

Một tuần sau, dây điện ở quãng đó lại đứt đến phứt một phát nữa. **Ta** nhà đèn lại tới nổi.

Thế rồi nó lại đứt nữa. **Ta** nhà đèn cứ tiếp tục nổi, chớ không có thêm thay dây mới.

Cũng nên biết rằng, đường **Trịnh Minh Thế**, qui tu rất nhiều hăng dẹt. Họ xài điện tùm lum, trong khi đó ca bin đèn quá nhỏ không đủ cung cấp số điện. Vấn đề nữa cần phải đặt ra là, mùa này là mùa mưa, khu vực này lại trũng, cho nên bao nhiêu nước nôi, dù bản thiêu hay sạch sẽ đều dồn về đây hết, sau đó mới thoát ra miệt **Cầu Kiệu**.

Ngững ngày mưa giông, nếu dây điện đứt, vô phước rớt xuống nước mà không có ai trông thấy thì có phen cả khu phố đi đong hết vì điện giật.

Vậy thì ông **Ta** nhà đèn ơi! Có làm phước thì làm cho chót. Thay một khúc dây mới, đồng tiền chi ra cũng chẳng có đáng bao nhiêu.

Không nhẽ bị điện giật chết, người ta lại vác xác đến nhà đèn để bắt bồi thường sao?

Ăn cướp cơm chim

Một số anh em quân nhân trú đóng tại **Đệ Đức**, **Bồng Sơn**, một vùng đồng khô cỏ cháy, vật giá mắc mỏ đã tả oán mỉa mai **Con Ong** rằng, sau những cuộc hành quân cơ cực, trở về hậu cứ, họ phải xoay sở thiên phương bách kế để kiếm thêm chút cháo.

Nhưng xoay vào đâu? Xoay đằng trước ra đằng sau?

Đành chỉ còn cậy vào cái hầm rác của **Mèo**, moi móc tìm bới những khúc bánh mì, những đồ hộp thừa mà người **Mèo** vứt bỏ đem về cho vợ con sống qua ngày.

Người **Mỹ** thấy quân ta đến bới rác cứ tinh bơ không nói năng chi hết. Họ lại còn tỏ vẻ thương hại là đằng khác. Nhưng trong khi đó, mấy cha nhân viên **Ban 2** của **Trung đoàn** thường trực canh gác đã xua đuổi quân ta như đuổi tà.

Thậm chí, người **Mèo** đôi khi có tự động đem cho quân ta những thùng ván ép, những thùng "bom", cam ẩn dự cũng đều bị **Ban 2** cường đoạt. Họ biểu rằng: "Lệnh thượng cấp giao phó!"

Được biết rằng, hầm rác **Mèo** ấy xưa kia là nơi trú đóng của sư đoàn **I Kỳ** binh nay là **Lữ đoàn 173 Mèo**. Những ngày sư đoàn **Không Kỳ** ở đây có biết bao nhiêu người đã trở nên giàu sụ nhờ vào hầm rác và bất cứ vị nào làm **Trung đoàn** trưởng chỉ huy quân ta ở đây cũng đều phải biết đến cái nguồn lợi lộc ấy.

Đã có một con mẹ bà già giết giặc ở **Bồng Sơn** chuyên đầu thầu cái vụ rác rưởi này. Và nó đã biết cách dăm mồm cho các bố nó. Bởi thế anh em lính tráng đói rách có lò mò tới hầm rác kiếm ăn đều bị phứt a la poóc.

Nè! Các cha nhân viên **Ban 2**!

Cùng là lính cả. Thương nhau một tí chớ. Để cho anh em vô bới rác cho anh em kiếm chút cháo mang về cho vợ con.

Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt

Khác với những báo sống nhờ quảng cáo, trang rao vặt của **CO** hoàn toàn miễn phí, nghĩa là cóc lấy đồng xu teng nào hết. Bà con có bác cần đăng kí gì cứ việc gửi tới.

Bán gấp

Có lẽ sẽ không bao giờ còn cần xài tới nữa, nên bán gấp với giá rẻ mạt, một cặp lon "bông mai bạc", và nhiều bộ đồ nhà banh còn mới toanh. Liên lạc với **Trung Tá Lưu kim Q...** Trường khối ... về xế, hiện năm ấp ở quận ... bất cứ giờ nào, miễn là được phứt lít gác cửa cho phép vào.

Bố cáo từ con

Tôi tên **Phan xuân Anam** có đứa con trai tên **Phan xuân Lùn**; lúc bé nó không chịu

học hành gì cả, lêu lổng chơi bời, nên lớn lên phải làm nghề... "cụ trong rân". Chứng nào tạt nấy, gần đây nó ăn nói lảm nhảm, chửi bậy chửi bả, thề nào cũng có ngày bị vĩa gãy răng và bị nhét cứt vào mồm. Để tránh tai tiếng và liên lụy, kể từ ngày đăng bố cáo này, tôi không nhận nó là con nữa, và cũng không chịu trách nhiệm về những hành vi và lời lẽ mất dạy của nó nữa.

Cần mượn máy cày

Theo đúng chủ trương "đường ta ta cứ đi, nhà ta ta cứ xây và đất... người khác ta cứ cày", hiện một nhóm "ông dân" chúng tôi đang cày cấy trên một thửa đất "hoàng" của **NEKGVN**,

nhưng vì khu đất này hơi rộng, vậy ông bà có bác nào có dư máy cày làm ơn cho chúng tôi mượn vài chiếc. Cam đoan sau khi được bồi thường sẽ chia phần, Xin liên lạc với nhóm "ông dân" cày... bừa ở **Tân Cảng**.

Bố cáo việc riêng

Bồn hăng chuyên nhập cảng xe hơi **Nhật Bản** hiệu **Toyota**. Mới đây, bồn hăng đã mua tận tở và tới giá rất đắt, một nguồn tin, theo đó **Bộ KT** sắp cho nhập cảng xe trở lại. Vì vậy bồn hăng mới thông báo cho khách hàng biết để mà đặt cọc. Hiện số tiền đặt cọc đã lên tới trên 50 triệu.

Hôm vừa qua, mấy thằng nhà báo nói lảo ăn tiền dăm

phao tin đồn nhảm rằng **Bộ Kinh tế** đã ra lệnh cho bồn hăng phải hoàn lại số tiền đặt cọc của khách hàng, vì bồn hăng chưa có giấy phép nhập cảng. Còn khuya.

Thưa quý khách hàng, mẹ kiếp, giấy phép nhập cảng bồn hăng muốn có lúc nào mà chả được. Bồn hăng tuy gốc **Ba Tàu**, nhưng lại thờ **Đức Trần Hưng Đạo**. Ngài thiêng lắm.

Vậy, xin bố cáo để quý khách hàng khỏi hoang mang. Bồn hăng vườn tiếp tục nhận tiền đặc cọc như thường.

Cần mua gấp

Vì sắp tới ngày bầu lại văn phòng **HV**, cần mua gấp một số... mo nang để làm mặt nạ.

Sẽ trả giá rất cao và cam đoan không mà cả. Xin liên lạc tại nhà **Hát Tây** vào các giờ làm việc, và tại hăng xe đồ **Bưu Hiệp** vào những giờ nghỉ khõe.

Nhường lại

Vì sắp tới ngày về vườn, không còn dịp xài tới nữa, nhường lại gấp với giá rẻ rất nhiều tài liệu tham những ở **Cam Ranh** và một số thư từ tố cáo chính quyền **Cam Ranh** **Cam đoan** toàn tài liệu xác thực, thư từ có ký tên đảng hoàng.

Các **DBNS** nào muốn mua để mần ăn, xin liên lạc với nghị 3 niên **Giải Rút**, Hội **Trường Cầu Mống**, **Sài Gòn**. Lưu ý: không bán cho **Nghị sĩ Mèo**.

THỬ SO SÁNH 5 ĐIỂM CỦA NIXON VÀ 8 ĐIỂM CỦA THỊ BÌNH

NOC ĐOC

GÃI SĨ

Ngày 17-9, tại phiên họp thứ 84 của Hội đồng Bộ trưởng, Thủ tướng đã đưa ra đề nghị 8 điểm để giải quyết chiến tranh VN. Đại sứ Bruce của Mỹ phê bình rằng đề nghị của Thủ tướng chỉ là thứ bình mới rượu cũ. Hai chục ngày sau 7-10, tại Hoa Thịnh Đốn, T.T. Nixon đưa ra đề nghị 5 điểm để giải quyết chiến tranh Đông Dương. Thủ tướng phê bình trả đũa rằng đề nghị của Nixon vẫn là chai rượu cũ dán nhãn hiệu mới.

Có một điều hơi đáng buồn, là lâu lâu phía Cộng Sản lại đưa ra một đề nghị điểm này điểm nọ. Lâu lâu phía Mỹ lại đưa ra một sáng kiến mới. Còn sáng kiến của VN, theo cụ ngoại Bạch Tượng, thì có đầy một túi gấm thình thoàng lại thầy ra, một cái. Nhưng vừa rồi, 6 tiếng sau khi Nixon đưa ra sáng kiến 5 điểm, chính phủ cũng "chây" ra một bản tuyên bố, nhưng gồm 5 điểm giống với 5 điểm của Nixon, thành ra chẳng hiểu Mỹ đánh cấp sáng kiến của ta để đọc trước, hay ta theo đuôi Mỹ?

T.T. Nixon nói rằng sáng kiến của ông đưa ra chỉ cốt nhằm giải quyết chiến cuộc VN mà không nhằm một mục tiêu chính trị nào. Nhưng ai cũng biết đề nghị của ông đưa ra để hốt phiếu trong cuộc bầu cử ngày 3-11 tới.

Có 1 chính khách VN hình như là luật sư Trần v. Tuyên, đã nói rằng: đề nghị 5 điểm của Nixon đã xích lại gần với Thủ tướng. Sau đây, xin làm một chút so sánh, xem giữa Nixon và Thủ tướng còn cách bao xa.

1. Ngưng bắn

Nixon đề nghị thảo luận ngay về một cuộc ngưng bắn tại chỗ. Quân phe nào đang ở đâu, tiếp tục ở đấy, cầm chỉ không được bắn nhau nữa, chứ không phải buông vũ khí. Không phải chỉ ngưng bắn ở VN, mà trên khắp Đông Dương (Việt, Miên, Lào). Đề nghị ngưng bắn không có điều kiện tiên quyết. Ngưng bắn rồi mới thảo luận về các vấn đề khác.

Trong thời gian ngưng bắn, phải có giám sát quốc tế để canh chừng không cho bắn bậy, và ngầm ngầm tăng thêm lực lượng.

Phía Thủ tướng, chỉ đồng ý

ngưng bắn có điều kiện tiên quyết. Nếu Mỹ cam kết rút hết quân Mỹ, và quân Ngoại quốc đồng Minh của Mỹ khỏi Nam VN trước ngày 30-6-1971, thì VC sẽ không đánh vào quân Mỹ và quân đồng minh Mỹ đang rút nữa. Tất nhiên là vẫn đánh vào quân của VNCH. Như vậy, không có ngưng bắn toàn diện, mà chỉ ngưng bắn, từng phần. Đợi đến bao giờ thoả thuận và ký kết xong các vấn đề, rồi mới ngưng bắn. (giống 1954).

2. Hội nghị Đông Dương

Nixon đề nghị triệu tập một Hội nghị Đông Dương để giải quyết cùng một lúc các vấn đề của cả ba quốc gia. Hội nghị Balé chỉ mới hội đàm riêng Việt Nam mà thôi. Vì quân Bắc Việt chẳng những xâm lăng Nam VN, mà còn xâm lăng và thiết lập căn cứ tại Lào, Kampuchia nữa, nên phải có hội nghị Đông Dương.

Thủ tướng không hề nói tới một hội nghị chung cho Đông Dương, Bắc Việt rất kỳ một hội nghị Đông Dương, vì làm vậy, là họ tự thú nhận có xâm lăng Nam VN, Lào, và Kampuchia, trong khi họ đã, và vẫn đang chối chuyện này.

3. Rút Quân

Nixon sẵn sàng thương nghị về một thời biểu rút tất cả quân Mỹ ở Nam VN. Trước đây, mỗi khi nói đến vấn đề rút quân khỏi Nam VN, Mỹ đều đặt vấn đề rút quân song phương. Tức là quân BV phải rút về Bắc, trong khi Mỹ và các quân ngoại quốc khác rút về nước mình. Đề nghị 7-10 mà Nixon không hề nói tới việc rút quân song phương, cũng không nói tới chuyện rút quân ngoại nhập, nên có thể hiểu là Nixon có thể rút quân đơn phương. Tuy nhiên, Nixon không nói rõ bao giờ rút hết.

Thủ tướng bắt Mỹ phải hứa rút hết trước ngày 30-6-71, mới chịu nói chuyện. Còn quân VNCH, và quân VC, thì để cho "các bên Việt Nam" thoả thuận giải quyết với nhau.

4. Giải pháp chính trị

Nixon kêu gọi phía bên kia (CS) tiếp tay mưu tìm một cuộc dàn xếp chính trị thực sự đáp ứng nguyện vọng của

toàn dân Nam VN, Nixon còn hứa rằng giải pháp chính trị có thể chấp nhận được là 1 giải pháp trong đó các phe đều có phần và tồn tại. Nghĩa là bọn VC cũng được chia phần, chứ không sợ mất phần.

(Đề nghị này anh Nixon chơi đều VNCH. Vì một giải pháp chính trị cho Nam VN phải để cho VNCH dàn xếp với bên kia. Tại sao Nixon dám qua mặt VNCH khi nói rằng "tôi kêu gọi phía bên kia hãy tiếp tay mưu tìm một cuộc dàn xếp chính trị").

Thủ tướng đòi phải loại bỏ ba nhân vật "Thiệu Kỳ Khiêm" khỏi chánh quyền

Nam VN đề lập một chánh phủ khác rồi mới chịu dàn xếp với chánh quyền này. Cái trò lưu manh của Thủ tướng là muốn đánh lừa dư luận rằng chỉ cần loại bỏ ba cá nhân "Thiệu Kỳ Khiêm" là xong, là có hòa bình. Ai chống lại, là chỉ vì 3 cá nhân mà kéo dài chiến tranh. Nhưng đây là một cái bẫy. Vì địa vị của 3 cá nhân không là cái gì cả. Nhưng nếu làm theo đòi hỏi của Thủ tướng, tức là xóa bỏ cả cái thể hợp pháp hiện tại của Nam VN, cái thể mạnh nhất để đối phó với Cộng sản. Khi cái thể mạnh nhất không còn, thì chúng tha hồ mà làm trời làm đất.

5. Phóng thích tù binh

Nixon đề nghị phóng thích tức khắc và vô điều kiện tất cả các tù binh do cả hai bên giam giữ.

Thủ tướng không chịu phóng thích ngay tù binh, và chỉ chịu phóng thích có điều kiện. Thủ tướng có hứa rút hết quân Mỹ và đồng minh ngoại nhập của Mỹ trước 30-6-71, thì mới chịu thảo luận về vấn đề phóng thích

tù binh.

oOo

Như vậy, qua các điểm chính thức được hai bên công bố, người ta thấy khoảng cách giữa Nixon và Thủ tướng vẫn còn khá xa. Chỉ có điều cần đề phòng, là một bên nam và một bên nữ. Cái trò trai gái, không biết đâu mà hòng được. Tuy trước mặt người ngoài, lúc nào cũng có vẻ "tề giáo", đứng đắn lắm, có khi còn e lệ không dám nhìn thẳng vào mặt nhau. Nhưng rồi chúng ngu với nhau lúc nào không hay. Đến lúc ỉnh bụng ra, thì sự đã rồi.

Vì vậy, bên phe của VNCH là phải canh chừng cho kỹ, đừng để "đôi trẻ" qua mặt mình.

"Lừa gần rơm lâu ngày cũng bén", sớm muộn gì Mỹ và Cộng sản cũng sẽ đạt tới một thỏa hiệp, chiến tranh không thể kéo dài vô tận. Hãy làm thế nào để cái thỏa hiệp ấy đừng có phần lại quốc gia dân tộc, phần bội những người đã và đang phải hy sinh để bảo vệ đất nước.

GÃI HÀNG

THỢ GÃI

Bảng So Sánh

Ngày 3-10-70, cùng với việc công bố hàng loạt biện pháp kinh tế tài chánh, nhà nước đã phổ biến một bảng so sánh giá cả các loại hàng hóa trước và sau khi ban hành các biện pháp kinh tế tài chánh ngày 3-10.

Bảng so sánh này, tuy chỉ là những con số khô khan, không nói gì cả, nhưng thật ra, những con số đã nói rất nhiều. Cứ nhìn bảng chỉ tiêu của một gia đình, người ta biết ngay tâm tính của người trưởng gia đình như thế nào. Ví dụ hai gia đình ông A và ông B, mỗi người cũng có 1 vợ 5 con, cùng một hoàn cảnh và địa vị xã hội cũng như cùng lãnh lương tháng 20.000đ. Nếu ông A chỉ 18 ngàn, ông B chỉ 21 ngàn, người ta biết ngay ông A là người cần kiệm, lo xa, còn tâm tính ông B là người hoang phí, bất cần tương lai.

Cùng với phương pháp trên, cứ nhìn vào bản so sánh giá mới và giá cũ của nhà nước, ta biết ngay nhà nước công bằng hay bất công, nâng đỡ giới giàu hay giới nghèo?

(1) Sữa đặc có đường, dùng cho cả người lớn và con nít ăn, giá cũ 38đ 1 hộp, giá mới vẫn thế, không tăng.

Sữa bột Guigoz chỉ dùng cho con nít ăn, tăng tới 19 và 20 0/0.

Những con số kể trên nói rõ ông Kinh Tài đã bình người lớn, và có ý "chơi" con nít.

(2) Đường cát trắng ngà dùng cho nhà nghèo ăn, giá cũ 32đ50, giá mới 42đ50 một ký, tăng 30 0/0.

Đường trắng tinh dùng cho nhà giàu giá cũ 34đ50, giá mới 45đ50 tăng 29 0/0.

Thế là tầng nghèo bị tăng nhiều hơn tầng giàu.

(3) Sắt khoan, sắt tròn, sắt dẹp dùng cho nhà giàu làm nhà lớn xi măng cốt sắt đều không tăng.

Trong khi lưới đánh cá và máy thủy động cơ dùng cho ngư phủ tăng tới 25 0/0, và 56 0/0.

Thằng xây bình đình cho Mỹ mượn

hay làm "nhà xam" được nâng đỡ, trong khi ngư phủ làm ăn bị vét cạn túi.

(4) Máy cày bốn bánh trên 30 mã lực dùng cho nhà nông giàu, và các xí nghiệp cây thuê kiếm lời, không bị tăng giá.

Trong khi máy cày nhỏ dùng cho giới Tiểu nông tăng giá tới 39 0/0.

Thế là anh đại tư bản được nâng đỡ hơn giới tiểu nông.

(5) Xe hơi Mazda 1500 và Datsun 1000 dùng cho dân nhà giàu đi chơi, chỉ tăng giá có 13 và 15 0/0.

Trong khi đó, xe gắn máy Honda C 50, cái cẳng đi kiếm cơm của dân lao động lại tăng tới 60 0/0.

Rõ ràng là nhà nước khoái dân đi chơi hơn dân đi làm.

6) Giá đèn ống 1 thước 20, 40w ghi là 127 đồng 1 bóng, không tăng.

Trong khi ấy, chính thằng Thợ Gãi này đã phải mua một bóng đèn ống dài có 30 phân, 10w với giá 570đ.

Đề nghị từ nay của các ông Kinh Tế tài chánh không nên nói nhiều, cứ công bố những con số cũng đủ rồi. Nói nhiều quá, những con số và lời nói chửi bớ nhau, rất tội nghiệp.

Xứng đáng

Cụ già Nguyễn bá Lương lại đắc cử chức Chủ Tịch Hạ Viện thêm một nhiệm kỳ chót. Thế là, cho đến nay, cụ đã giữ kỷ lục Chủ Tịch lâu nhất tại đất nước này.

Có nhiều người than phiền rằng cụ Lương quá ba phải, lần biểu quyết quan trọng nào cũng "không ý kiến", và quá cũ lần, không xứng đáng ở chức Chủ Tịch Hạ Viện nữa.

Trong một hoàn cảnh khác, tham như vậy là đúng. Trong hoàn cảnh hiện tại, tham như vậy là không đúng. Cái gì cũng phải xét theo cái khía cạnh tương đối mới được. Với chế độ này, với hành pháp này, với tư pháp này, với lập pháp này, với hạ viện hiện tại, cụ Lương rất xứng đáng ngồi ở chức Chủ Tịch thêm một khóa nữa.

CÀ KÈ DÊ NGÕNG

□ Tăng lương và ngưng bắn

Luật song hành đã ban bố ra khắp thiên hạ. Đồng bào thân mến đã nhìn thấy hai bộ mặt rất hăm tãi của đôi song ca Bích Huệ, Kim Ngọc.

Lần này, trên Tivi Giao Chỉ, đào Bích Huệ ca hơi nhiều, hơi kỹ. Còn kép Kim Ngọc thì giữ một bộ mặt rất ư là táo bôn, trông cứ như «Dăng gô», bần chậm thì chết. Bài ca song hành, có một đoạn kết là tăng lương quân nhân, công chức.

Bài Ca Song Hành, có thể được đặt một cái tên khác, là bài Năng Bị Lĩnh Mèo. Nhà Nước Giao Chỉ chúng ta rất có hiểu biết đồng minh, chỉ sợ lính Mèo đói. Đáng lẽ, ta đòi một trăm mười tám đồng một đôn, thì người bạn chúng ta thiệt thòi nhiều quá. Bởi vậy, ta tăng lên hai trăm bảy choạc. Mọi khi, lính Mèo chơi điểm Giao Chỉ được một quả, thì bây giờ, cũng với số tiền ấy, lính Mèo có quyền chơi hai quả rưỡi. Hai ông Tổng Kinh, Tài, đã làm một phát ngoạn mục để nâng cao đời sống... lính Mèo. Nghe đâu, hai ông này sắp sửa được phát hai cái bội tinh, bên ngoài mạ vàng, bên trong đựng ông Đại Sứ.

Tối hôm trước, đôi danh ca Bích Huệ, Kim Ngọc ca bản Song Hành, thì ngày hôm sau, lính Mèo tràn ngập khu Snack bar đường Tự Do, Nguyễn Huệ. Các chú G.I. ăn mừng, bằng cách tới thăm những cái lá đa. Một chú G.I. đã lớn tiếng ca tụng tài kinh bang, tế thế của hai quan Tổng, vì nhờ ơn hai quan Tổng, lá đa Giao Chỉ đã xuống giá.

Chỉ vì sự có mặt của hai ông Tổng trên Tivi, mà làm hạ giá lá đa. Bởi vậy, chú GI ấy đã nham nhờ vì cái lá đa với hai ông Tổng. Nhưng mà chú đã làm. Mặt hai ông Tổng rất nhân nhụi. Hai ông làm gì có râu quai nón. Có muốn ví von, thì hãy chọn lựa một sự nhân thín. Thứ này rất hiếm, gần như biến mất trên thị trường, từ ngày thăng cu Hiến Lương sáng chế ra được thứ thuốc bôi đầu, mọc dấy.

Quý vị kinh bang, tế thế của nước Giao Chỉ, chỉ nghĩ tới lính mèo. Quý vị quên mất lính Giao Chỉ, cũng đang làm một phát viễn chinh như ai, trên mái tận đất Kấm Pu Chia. Tôi có một người bạn đang gác bên phà Neak-Luong. Lá thư bạn gửi tới tôi, có một đoạn này, xin trích ra đây để tặng hai ông Tổng Kinh Tài:

«Chúng ta có một Lữ Đoàn Thủy Quân Lục Chiến, hiện đang rải rác trong khu vực Neak-Luong. Không biết rõ quân số của Lữ Đoàn đó là bao nhiêu, nhưng ai cũng biết rằng, quân số ấy không phải là ít.

Toán binh sĩ ấy sinh hoạt ra sao?... Xin thưa, thì họ cũng ăn, cũng ngủ, cũng đánh giặc như tất cả các quân nhân khác.

Việc ngủ, việc đánh giặc, thì chẳng cần nói tới làm gì. Chỉ có chuyện ăn mới là đáng nói. Vậy họ ăn như thế nào? Thì cũng phải đi chợ, mua rau, mua thịt, mua cá. Đâu có được như lính Mèo, đi tới đâu là mang theo cả hàng PX đến đó. Ở nước người ta, thì phải xài bằng tiền của người ta. Vì vậy, lính Giao Chỉ, muốn đi chợ, phải dùng tiền Giao Chỉ, đổi lấy tiền Riel.

Nhà Nước của chúng ta chỉ ầu yếm với lính Mèo, sợ lính Mèo bị thiệt thòi. Còn lính Giao Chỉ, thì mặc xác chúng mày, cho chúng mày đi đổi tiền Riel bằng giá chợ đen. Muốn đổi một đồng Riel, lính Giao Chỉ phải chi ra bốn đồng năm các bạc Giao Chỉ trong lúc hồi xuất chính thức chưa tới ba đồng.

Mỗi đầu tháng lãnh lương, ngoài phố lại bắt đầu nhộn nhịp, lúc đó, tiền Giao Chỉ bị sụt giá rất kỹ, muốn đổi một đồng Riel bắt buộc phải chi ra năm đồng. Dù biết như vậy là một sự bóc lột trắng trợn, nhưng nếu không đổi thì có quyền đòi dài người ra.

Người bạn tôi còn viết nhiều lắm. Anh có mặc cảm phạm tội và tình nguyện đi năm ấp. Vì những sự chuyện lâu tiền qua ngã Tân Sơn Nhất mới đây, được coi là phạm pháp, thì ở đây, người lính của ta đã phải cần rằng mà chuyển «nội tệ» ra ngoại quốc một cách... đau lòng. Biết chắc rằng tiền Giao Chỉ mang đổi ra sẽ được tập trung ở Nam Vang, rồi ở đó chuyển qua Hồng Kông, hay đâu nữa, mà không làm gì được.

Luật lệ bắt buộc người dân không được mang quá năm trăm đồng Giao Chỉ ra ngoại quốc. Vậy tại sao cứ phát lương bằng tiền Giao Chỉ cho người lính đang viễn chinh ở nước ngoài, để cho họ thành những kẻ phạm pháp... bắt đắ dĩ?... Câu hỏi này, tôi xin đặt ra với những người có trách nhiệm trong vấn đề này.

Tôi xin trở lại việc tăng lương. Lương tăng bao nhiêu, số tiền tăng ấy chưa được nằm trong tay. Mới chỉ nghe ông Bích Huệ nói vậy thì biết vậy. Thường thì con người được thêm tiền thì vui. Nhưng cái sự tăng lương này, chỉ làm cho đám quân nhân, công chức nở một nụ như mếu.

Có nhiều kẻ tò mò, muốn biết mình được tăng bao nhiêu tiền, đã chịu khó chạy đi hỏi mấy ông làm sổ lương. Được biết là tăng được chừng gần hai mươi phần trăm, nhưng lại bị trừ mất một ngàn đồng phụ cấp gạo, cộng thêm hai trăm đồng tiền phụ cấp than củi. Thành ra có tăng cũng chẳng được bao nhiêu.

Còn ở bên ngoài thì vật giá gia tăng một cách khủng khiếp. Vì nghe tin, quân nhân và công chức được tăng lương mà. Gia đình đám người khôn khổ này, khó mà lo cho mỗi bữa cơm được ba chén cơm đầy. Anh quân nhân bảo với anh công chức:

— Cứ cái lối sống như thế này, chẳng mấy lúc mà chúng mình biết bay. Ra đến ngoài đường, phải cột theo người một cục chì, không thì gió thổi bay đi mất...

Nghe thật là thảm hại. Lý luận của ông Nhà Nước thì bao giờ cũng vững. Dù lương không tăng thì vật giá cũng đã tăng rồi. Vậy phải tăng lương để đuổi theo cho kịp vật giá. Chính sách của Nhà Nước chúng ta, bao giờ cũng là chính sách đuổi theo. Khi giá chợ đen, vượt cao lên quá với giá thị trường. Nhà Nước chúng ta đã cho giá thị trường tăng lên, để đuổi kịp chợ đen. Có biết đâu những thứ chợ đen, vừa nghe gót chân thị trường thỉnh thoảng đuổi tới sau lưng, đã vội co giò, phóng nước đại. Người ta gọi thế là phi mã, là ngựa bay. Sức mấy mà đòi bay theo ngựa?... Chỉ cần bay theo một tí tẹo, cũng đủ hộc máu mồm. Viết đến đây, lại chợt nhớ tới lời tố cáo của một anh «tu bíp» nào đó, tố rằng trong hai bộ Kinh Tế và Tài Chánh có Cộng Sản nằm vùng. Không biết chuyện đó có thật không, nhưng với tài bản cứng hóa nhân dân của hai ông Tổng, người ta nghĩ rằng, chẳng cần phải liên hiệp, cũng sẽ có cơ hội tiến dần đến... xã hội chủ nghĩa.

Hai ông Kinh Tài lại còn dọa thiên hạ bằng cách tuyên bố là sẽ phát thẻ tiếp tế cho từng gia đình quân nhân và công chức. Có cái thẻ này, chắc sẽ vui lắm. Đầu tháng, vợ chồng con cái, đứng chầu chực trước cửa Siêu thị, mua từng củ hành, chai nước mắm, lọ mắm tôm rồi lũ lượt ra về, coi như đã xong một buổi chiều đi du hí. Lũ quân nhân, công chức sẽ mang túi lớn, túi nhỏ, chống gậy đi trên đường thất thểu như một lũ Cái Bang.

Ông Nghị Hoàng Thế Phiệt lại còn đưa ra một sáng kiến là phát một phần ba lương cho quân nhân, công chức bằng hiện vật như gạo, đường, sữa. Ý kiến mới nghe thì được lắm. Nhưng ông Nghị này chưa bao giờ phải đi mua hàng Quân Tiếp Vụ. Tôi muốn nói là mua hàng, chứ chưa dám nói là phát không hiện vật. Ôi thôi, thật là trầy da, tróc vẩy, mới len được tới quầy hàng. Lấy được cái bông, ra chỗ trả tiền, rồi tới chỗ lấy hàng, con đường đi vất vả cứ như đường sang đất Thục. Đây là chưa kể tới sự khiếu nại. Một kí đường, mang về nhà, cần lại được vừa đúng bảy trăm cà ram. Sữa thì đúng là sữa đặc có đường. Phải nói là quá đặc, vì đục một cái lỗ rộng hoác, mà sữa chỉ nhỏ giọt vào chai như những giọt sầu rơi rụng.

Bây giờ, mỗi đầu tháng, lại phải phát vật liệu cho gần hai triệu con người. Cứ nghĩ tới là đủ thấy rừng mình. Rồi tới lúc qua được vài ba cửa ải, vác được bao gạo và cả thúng nhu yếu phẩm ra tới cửa hàng, rồi đứng đó mà khóc hay sao? Lấy gì mà làm phương tiện chuyên chở? Hay lúc đó, lại phải phát cho mỗi gia đình một chiếc xe ba gác.

Ông Nghị đã so sánh xứ này với xứ Đài Bắc. Thế là ông Nghị chưa hiểu được truyền thống tham nhũng, vốn là một truyền thống rất cao đẹp của dân tộc ta. Phát hiện vật cho gần hai triệu con người chỉ cần bớt đi mỗi phần một đồng bạc, là là mỗi tháng có quyền để vào nhà bằng hai triệu. Theo cách của ông Nghị thì chỉ chừng vài tháng, cũng có khối đứ đả lam giàu.

Tiếp theo tin tăng lương thì là tin ngưng bắn. Hai tin vui đến cùng một lúc, thảo nào mà anh em chúng ta chẳng lớn người lên. Chiến đấu hai chục năm, cuối cùng vẫn phải nhìn mặt đám người đã từng bắn giết mình. Cay đắng cho nhau chua xót cho nhau là thế.

Hãy nghe cả năm điếm, điếm nào cũng kèm theo với chữ vô điều kiện. Người lính và người công chức, ngo ngác nhìn nhau. Chúng ta làm việc, chúng ta chiến đấu để làm gì?... Kết quả vẫn là một thứ hòa bình giả tạo, như một thời gian «càng tở rặc» của hai võ sĩ. Nghĩ ngợi một hồi cho khỏe đề rồi đâm đánh nhau nữa. Mà cả hai võ sĩ đều là những người ăn uống và hưởng thụ dư ới «rê dim».

Tăng lương và ngưng bắn, may ra hai việc đó bổ túc cho nhau, đi tới một sự ích lợi, biết đâu!

địa ngục môn

NĐKGVN kêu cứu

Nghiệp đoàn kỹ giả VN là một tổ chức gồm có hơn 400 nhân mạng chuyên sống bằng nghề viết lách. Nếu nói theo kiểu me sừ Đại K rằng mỗi « cây bút » là một sư đoàn, thì NĐKGVN gồm có hơn 400 sư đoàn, một lực lượng mạnh hơn bất cứ quân đội nào trên thế giới, thừa sức đánh bỏ mẹ cả Trung cộng lẫn Nga sô.

Nhưng trên thực tế thì NĐKGVN chỉ là một lực lượng gồm hơn 400 mạng đói rách, sống thì vô gia cư—toàn đi ở thuê ở nhờ—còn chết thì chưa biết táng vào đâu. Trên cõi đời Anamta này, không có thăng ký giả chân chính nào giàu có, trừ một vài tên giới «bất địa» thì mới có nhà lầu xe hơi. Nhưng số này ít lắm, đếm trên đầu ngón tay.

Do lẽ đó—tức là cái lẽ đói rách—NĐKGVN mới lập ra cái hợp tác xã Kiến Ốc và được nhà nước cho vay tiền mua miếng đất cạnh xa lộ để xây một cái làng báo chí. Công tác đắp đất, phân lô, cắm cờ đang xúc tiến, thì dùng một cái, vào tuần trước có một nhóm người tự nhận là nông dân vác mấy cây tói cây tung đất của làng báo chí lên.

Đại diện của HTXKÔ/NĐKGVN đã lên quỳ mọp cần cõng ngâm vành lạy quý vị nông dân (?) xin đừng chơi cha như thế. Nhưng quý vị này lơ đi và cứ tiếp tục «cây cây», rồi còn bản tiếng là nếu muốn quý ông ấy thôi cây, thì phải bồi thường.

Lạ thật! Đất của người ta, các ngài tới cây tự do rồi đòi bồi thường thì quả là loạn. Không biết luật pháp ở đâu? Kính nhờ ông tỉnh trưởng và Hội Đồng Tỉnh Gia Định làm ơn điều tra dùm xem mấy ông «nông dân» này có thật là «nông dân» phăng, hay lại là một tổ chức tài phiệt nào đó muốn cướp miếng đất cắm dùi của bọn kỹ giả đói rách? Ông nghị kỹ giả Thanh Chiêu và Thanh Liêm bệnh dân hằng làm liệu có dám binh đồng nghiệp tí ti phăng.

Vụ Cam Ranh sẽ còn ly kỳ

Vụ tham nhũng ở Cam Ranh xem ra còn nhiều rắc rối. Sau khi DB Ân tố cáo những bê bối

ở Cam Ranh, và ông Thị Trưởng Cam Ranh đã «thấu cây» lại bằng cách thách ông Ân ra đối thoại. Tôi lướt ông nghị Giải nhảy vào vòng chiến. Ông Giải còn tố hăng hơn ông Ân nhiều.

Như vậy là ông Quang Dù có một lúc những hai đối thủ. Hiện người ta chỉ mới thấy ông Quang Dù thách đối thoại mí ông Ân, chứ chưa dám có ý kiến gì mí ông nghị Giải, nghe nói ông nghị Giải là «vua bắt đầu»; thấu cây vô vãn, ông nghị Giải dám bắt lắm ạ.

Hơn nữa, cứ theo như lời Hồng thất Công, thì DB Ân đang chuẩn bị tung ra một chương âm mưu kịch độc. Quang Dù mà không nhanh chân nhanh tay thì rất có thể bị nội thương trầm trọng. Vụ Cam Ranh, do đó, sẽ còn nhiều chuyện ly kỳ.

Cam Ranh sẽ rất thom

Cứ theo như một sự tiết lộ của ông Tổng Kinh thì sau luật song hành chính phủ còn đang xin QH chấp thuận cho 3 vấn đề quan trọng khác, trong đó có vấn đề lập khu đặc miễn quan thuế. Nói nôm na lập ra một cái khu mà mọi thứ hàng hóa ngoại quốc được vác tới bán thả giàn, tự do, và dĩ nhiên là cóc bị đánh thuế gì hết trời, giống như Hồng Kông.

Nếu một khu như thế mà được thiết lập, dân chúng ở nơi đó sẽ thom ghê lắm; và, tự nhiên là ai cai quản cái khu ấy lại càng thom hơn.

Mà, như mọi người đã từng nghe nói Cam Ranh được coi như địa điểm lý tưởng nhất để lập một khu đặc miễn quan thuế như vậy. Vì hai lý do: 1) ở đây đang có một phi trường rất lớn, rất thuận lợi cho đủ mọi loại máy bay đáp xuống. 2) ở đây lại còn có một hải cảng trừ danh nhất thế giới, có thể tiếp đón rất nhiều loại tàu biển, kể cả những tàu trọng tải lớn nhất hoàn cầu.

Do đó, trong tương lai, chức Thị Trưởng Cam Ranh sẽ còn thom hơn bị giờ nhiều; Thom như mít tố nữ. Biện pháp miễn đóng tiền ký quỹ tất cả các hàng hóa nhập cảng vào Nha Trang, Qui Nhơn, Đà Nẵng có thể là một phát thử «tét» việc lập khu đặc miễn thuế quan.

Dân chủ khác gia chủ

Tối 7-10 ở Mèo, tức là sáng 8-10 ở Saigon, TT Nixon đã đưa ra một «sáng kiến Hòa Bình mới».

Khi đưa ra sáng kiến này, TT Nixon nói rằng ông đã thảo luận trước với các chính phủ Anamta, Lào và Kambuchia, và các chính phủ này đã hoàn toàn tán thành sáng kiến đó.

Nếu đúng lời ông Nixon thì, trên nguyên tắc, cả 3 chính phủ Đông Dương đều phải biết trước nội dung của sáng kiến đó; nhất là chính phủ Anamta càng phải biết rõ hơn và sớm hơn 2 chính phủ kia, vì Anamta đang là lá bài then chốt của vụ Đông Dương.

Và, nếu quả thật chính phủ Anamta được biết trước như vậy thì chính phủ Anamta đã dự phòng căn giờ giấc để công bố giải pháp này cũng một lượt với ông Nixon «si phích», thì ở Saigon TT Thiệu cũng nói. Làm như thế ít ra Anamta cũng còn vớt vát được tí là thể diện, tránh được cái tiếng vuốt đuôi.

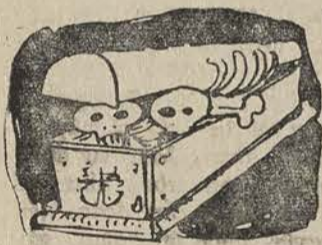
Nhưng thực tế mãi tới 7 tiếng đồng hồ sau, nhà nước Anamta mới áp ứng tuyên bố rập khuôn theo lời TT Nixon. Sự kiện đó chứng tỏ TT Nixon nói láo. Ông đêch thảo luận mí chính phủ nào hết trời, chỉ vào phút chót ông mới thông báo cho các chính phủ liên hệ biết mà thôi.

Vi thể diện QG, các chính phủ này đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà gặt đầu rằng có được thảo luận trước Bởi đảng nào 3 chính phủ ĐD cũng đã bị đặt trước một sự đã rồi, và cóc phản đối được. Chả lẽ lại bảo «ơ ho, ông i cóc nói gì mí tôi hết» như thế sẽ bị ọ. Rõ là giấu đầu hở đuôi.

Như ông Nixon chơi như thế không đẹp. Lẽ ra ông vườn có thể giữ bí mật đến phút chót sáng kiến HB của ông, đồng thời ông vườn giúp 3 chính phủ ĐD giữ được thể diện bằng cách áp dụng kỹ bảo mật của những kỳ thi. Tức là nửa giờ trước khi tuyên bố, ông sao nội dung cái sáng kiến của ông ra làm 3 bản, cho vào phong bì gắn xi lại, và giao 3 phong bì đó cho các đại sứ của ông ở Việt-Mên-Lào.

Thế rồi, độ 5 phút trước khi ông nói, các Đại sứ của ông sẽ trao các phong bì đó tới tận tay nhà lãnh đạo của 3 nước ĐD, với lời căn dặn khi nào nghe có tiếng trống lệnh đánh «thùng» một phát thì mới được mở ra, và cứ việc như thế mà đọc qua làn sóng điện và tivi.

Đây là một thủ đoạn chính trị mà bọn C.O dấy miền phí cho TT Nixon, để lần sau áp dụng, và làm cho các chính phủ «bị đóng» đỡ bề mặt, mà ông Nixon lại được tiếng là con người có tinh thần dân chủ. Làm như kiểu vừa rồi, thiên hạ sẽ chê ông thiếu tinh thần dân chủ mà có tinh thần... gia chủ.

bóc ma?

THƠ BỐC

Con Thò Lò Phạm Duy Tuệ

Cái hồi đương thời của Dục sư T. Dân Biểu Phạm Duy Tuệ được coi như là người hét ra lửa ở Hạ Viện. Cậu ấm Tì tối ngày đeo kính đen, hình như cậu cố tạo ra cái vẻ mặt u ám để cho người khác thấy cậu chứa nhiều sự bí ẩn? Thực ra thì chẳng có gì bí ẩn cả, cậu là người ruột của Dục sư T. được toàn quyền chỉ địa mua bán chữ ký. Hồi còn mồ ma Sống Còn, cậu ấm Tì có vẻ ăn ra làm nên ai nhìn cậu cũng cho rằng cậu tốt số nhưng chẳng may đệ nhất công dân nhà mình không tin dùng tên sừ của cậu ấm Tì đâm ra lêu bêu lênh bênh ở nhà Hát Tây.

Ngày trước lập trường của Cậu ấm thật là rõ rệt, cậu đi vận động các dân biểu lấy chữ ký để kết án ba bạn đồng viện Châu, Hồ, Trúc. Nhưng ngày gần đây cậu lại vận động để cho dân biểu Trúc trở về Việt Nam (có tin cho rằng rằng DB Trúc sắp sửa kéo bị gậy ở Ngoại quốc vì thiếu ăn) và nói rằng việc kết án DB Trúc có thể là một sự nhầm lẫn. Tại sao lại là «cố thể»? Lập trường chỉ có một không có hai. Hay cậu đã hóa kiếp thành con «thò lò»? Làm chính trị là thế phải không cậu ấm Tì?

CON ONG TRANG 15

Ồi cái thân già Nguyễn Bá Lương

Ai cũng biết cụ Già Nguyễn Bá Lương là một nhân vật được nhiều người chú ý nhất ở Hạ Viện. Nhiệm kỳ chót này cụ lại tái cử chức chủ tịch hình như cụ coi chuyện ứng cử như chuyện kết tóc xe tơ với cô đào chủ hãng xe đồ Bửu Hiệp.

Như đi một chuyến xe rồi lại đi một chuyến xe khác.

Có nhiều người bảo cụ Lương hiền lành, dễ dãi, ngây thơ ba phải. Nói như vậy là sai, vì cụ Lương không hiền lành cũng như không dễ dãi. Làm việc gì cũng suy tính trước sau và hình như việc gì cũng làm theo ý cụ Tổng. Nếu nói cụ là người ngây thơ thì thật không có gì sai lầm to lớn hơn. Cụ già Lương đóng vai người ba phải là để những bạn đồng viện tha thứ cho lỗi lầm. Do đó cụ tha hồ xếp đặt các cuộc biểu quyết ở Hạ viện cho mau lẹ. Và cuộc biểu quyết nào cũng chứng tỏ được sự liên lạc tốt đẹp giữa lập pháp và hành pháp.

Kỳ này nghe tin cụ lại tái ứng cử chức Chủ tịch Hạ Viện nhiều người đoán chắc là cụ lại đắc cử, nếu quả thật như vậy thì chúng ta phải nói rằng Hạ Viện của nền Đệ Nhị Cộng Hòa là sự gian dâm ngoại tình tứ đại công khai mà cụ Lương già là kẻ đóng vai đưa người dẫn lối.

Ông D.V. Nhà Thầu Xây Cát

«Lậu» Vi Đại Nhất ở Gia Định

Có thể hành pháp lại mở cửa sau cho ông nhà thầu xây cát D.V. đi qua căn nhà pháp luật, người dân Gia Định theo dõi vụ Ông nhà thầu xây cát D.V. trốn lậu thuế họ có ý nghĩ rằng ngân quỹ quốc gia sẽ được tăng thêm một ngân khoản mới vì báo chí đã giúp cho ông nhà nước một số tài liệu về sự

trốn lậu thuế vậy không hiểu cơ quan hữu quyền sẽ có biện pháp gì để lấy thuế của ông D.V. cho dân. Ông trưởng ty thuế vụ Gia Định không có một biện pháp nào truy thu thuế má của nhà thầu DV, hay sao mà chỉ kêu: «Từ trước tới giờ ty tôi chưa hề nhận được của Ông D.V. một ngân khoản nào về thuế khóa cả.»

Gian thương Hoa kiều vẫn là cha ông Thuế vụ

Đọc báo xong rồi tức thấy mẹ. Không biết thì thôi chứ mỗi ngày lại thêm một vụ trốn lậu thuế, số tiền trốn người ta đọc cũng thấy mỗi cái lỗ miệng rồi, ấy thế mà cứ mỗi ngày lại thêm một vụ kế toán sơ khởi đã có 1 tỷ 7 trong 1 năm qua, cộng thêm rồi lại cộng thêm con số gần nhất cho 1 vụ trốn thuế của một xí nghiệp Ba tàu trong Chợ Lớn (1 công ty đồ hộp thiếu 36 triệu bạc thuế trong 4 năm qua) Đã bảo là tức thấy mẹ. Bọn Con Ong không tức chú Ba tàu, không tức giới gian thương mà phải nói toạc móng heo ra là tức ba thằng cha thuế vụ. Tụi này là tụi ăn hại đất nát thảng thảng lãnh lương nhà nước để làm mỗi việc cho thuê mà cũng không xong, Con số thuế lợi tức không hiệu bị mấy chú ba che bằng Đức Thánh Trần hay không mà các ông thuế nhà ta không trông thấy? Bọn Con Ong nghĩ trong các vụ ba tàu trốn thuế một cách tài tình, chỉ có hai vấn đề được đặt ra. Một là các thằng cha thuế vụ già nua bất lực hai là các thằng cha này dính máu ăn phần với các gian thương lậu thuế, cả hai trường hợp trên bọn CO thấy nhà nước cần phải có thái độ ngay với bọn đầu sỏ thuế vụ vì tụi này coi như đã tiếp tay cho gian thương trốn thuế là phê, coi thường luật pháp quốc gia.

PHÚ ĐỀ GIAO CHÍ

Nhờ ông B.T.H. một tí

Vào một ngày đẹp trời 19-8-70, ông đốc tờ lưu viên, phó Thủ tướng kiêm Tổng trưởng Giáo dục, sau khi chiều năm bảy phát, đã đưa ra một quyết định ủy quyền cho viện Đại Học Sài Gòn kiện tổng cố ông Bùi Tường Huân ra khỏi công xá số 274 Công Lý.

Quyết định này được đăng vào công báo ngày 12-9-70. Nhưng cho tới nay, ông Huân vẫn đánh bài ù lì, cóc chịu đi.

Ai cũng biết trước kia ông Huân là gs Đại Học, nên đã được cấp căn nhà trên đê ở. Nhưng năm 1967, ông Huân bị cách chức viện trưởng, do đó, theo nguyên tắc, ông phải trả nhà đó lại cho nhà nước, nhưng ông đã không trả, để đến nỗi Bộ Giáo Dục phải kiện tổng cố đi. Là một nhà trí thức, lẽ ra bị kiện như thế ông Huân phải biết xấu hổ. Trái lại, ông tiếp tục lì.

Thời chứ ông Huân ! Bị giờ ông đã là nghị sĩ, nếu ông cứ tiếp tục hưởng ơn mưa móc của nhà nước, thì ông còn đối lập thế cho nào được nữa. Trong khi đó, những gs Đại Học khác đang dạy lại cóc có nhà để ở, cứ phải lều bều vất vưởng như dân Cái Bang.

TT Huân dính chính

Số báo trước, Con Ong có ghi lại lời than phiền của một người bạn Cái Bang rằng TT Đảng Trần Huân đã bị ra một vụ xì căng đan liên quan tới người bạn Cái Bang, đem kể cho vài người nghe, rồi lại đem bán cái « tin bịa » đó cho 2 tuần báo.

Nay TT Huân gửi thư yêu cầu C.O đính chính rằng ông không hề viết cho một tờ báo nào ngoài quân đội, ông cũng không bịa đặt tin tức liên quan tới một dân Cái Bang nào hết. Và, như vậy, không có chuyện TT Huân phạm luật giang hồ. Trên đây là sự đính chính trên giấy tờ của TT Huân.

Còn sự đính chính bằng phân trần, tức là bằng mồm, thì như sau : Ông nghe một người kể là đã trông thấy cái vụ xì căng đan đó. Vì người này vốn rất đứng đắn, nên ông tin ngay. Sau đó, ông đem kể cho vài bạn nghe. Để cho có duyên, ông thêm một chút năm muỗi. Chẳng dè đàn em của ông lại thêu dệt chuyện đó mà viết lên báo.

Tóm lại, tất cả chỉ là một « tai nạn » được khởi đầu bằng một sự nhìn lộn và đã đưa tới một sự ngộ nhận như ở trên cõi đời này, rút cuộc cái gì rồi cũng đi tới chỗ... huê cả làng.

Cụ Lương lại lác chuông

Sách có câu «Bất quá tam», cho nên trước ngày bầu lại văn phòng Viện Lều Bều, ai cũng nghĩ rằng Cụ Chủ tịch Xe Đò lác chuông đã hai kỳ rồi, kỳ thứ ba này thế nào Cụ cũng nhường cho người khác lác. Lác mãi mỗi tay chết, còn gân đầu mà lác hai cái còi ở tổ Bửu Hiệp ? Ấy thế mà rồi người ta vẫn cứ nhét chuông vào bàn tay xương xẩu của Cụ. Thế có tội nghiệp Cụ không, có muốn hoàn lương cũng chẳng được, cứ phải ngồi mãi ở cái ghế... bắt lương !

Điều đáng nói nữa là không phải chỉ có một Người muốn nhét chuông vào tay Cụ mà được ngay, người ta đã phải mượn tới 61 cái tay bỏ giấy cho Cụ. Và chưa chỉ những đũa thổi mồm đã là um lên rằng mỗi tấm giấy như thế tính theo hồi suất mới trị giá độ một trăm rưỡi xin. Thành thử cái ghế lác chuông kỳ này đáng giá 9 tề lễ một trăm rưỡi.

Nhưng đây cũng mới là tính phỏng chừng thôi, chứ tính kỹ có thể còn hơn nữa. Vì phù đầu Cụ chủ tịch chỉ được có 42 giấy, thua xa ông Cần. Phù nhì, giá giấy phải cao hơn, có thể là hai trăm. Ấy thế mà Cụ cũng chỉ xin thêm được có 5 giấy, vẫn còn thua. Như vậy, chắc hẳn phù chót, giá giấy phải lên tới ba trăm, cho nên mới có 14 cái «bàn tay em ái» phân Cần đầu Lương, kiểm sẵn chút cháo chờ ngày xuất ngoại đời đô la !

Mất bố nó 10 tề

Trong khi 61 ông Lều Bều vớ được cái áp phe 9 Tề ngon chur óc chó, thì ở bên Hội Đồng Đô... , mấy ông Nghị Hôn bị hụt mất một cái áp phe 10 Tề đau hơn chó bị thiếu !

Số là các ông Nghị Hôn đang tính ngấm mí nhau là sẽ cho các «nhót trường» mở cửa lại, để ăm món «nhâm xà» sơ sơ là 10 Tề. Ở Sài Gòn Chợ lớn tổng cộng có tới 30 cái nhót trường, bắt quá mỗi cái đầu 300 xin, có là bao ?

Bắt đồ trong một bữa ăn với dân nhà báo, Anh Hai Nguyễn Kiên Giang lại vui miệng kể cho bà con nghe. Thế là hôm sau tin sắp mở nhót trường, liền được chạy nhứt trình. Từ các chủ nhà hàng đến các em Cave, các dân đối nhót đều tươi như hoa cứt lợn !

Trong lúc khoái tí và cứ tưởng bở, các ông xì thâu còn xì thêm ra là đã chỉ 10 Tề để cho mấy ông Nghị Hôn mần dùm cái «áp phe» này !

Thế là bỏ bố ! Trong số mấy chục ông Nghị Hôn, không biết những cha nào vô lệ thế ? Những cha chưa sơ múi gì hẳn phải tức trào máu họng, đang tính chờ tới khi có ai đem cái vụ nhót trường này ra sẽ bác bỏ thẳng cánh. Dĩ nhiên mấy cha đã vô bạc rồi cũng đâm rét, trước sau rồi cũng phải đem trả lại cho các xì thâu, và lờ đi cho đn chuyện. Bó đũa nào còn dám mở miệng ra để nghị mở lại nhót trường ?

Bà lớn « phát triển biên giới »

Chính ra Bà ta là Bà lớn « phát triển sắc tộc » bởi vì ông Paul nhà ta làm chức lớn nhất trong Cái Bê chuyên lo cho đồng bào Thượng, Ra đê, Nùng Thái, Mèo, Thổ, Chăm v.v. cả, ngày càng phát triển, sinh sôi nảy nở.

Nhưng dường như hai ông bà lớn này lại hiểu sắc tộc đồng nghĩa với biên giới hay sao ấy. Cho nên Ông lớn mới ra lệnh cho ông Trưởng ty Sắc Tộc Tây Ninh phải tìm mọi cách đưa Bà lớn qua biên giới sang đất Khờ me. Sứ mạng của Bà lớn thật là bí mật. Không biết Bà sang đó để nghiên cứu về sắc tộc khờ me, hay là để mua hàng hóa rẻ tiền bên xứ mồm bò học về cho các sắc tộc ở Miền Nam Việt Nam xài cho sướng ?

Cả ông lớn nữa, ông cũng đang chuẩn bị đem một phái đoàn tí phú Chợ Lớn xuất ngoại, vượt biên giới công khai hợp pháp, chứ không dầm dùi lén lút như Bà Lớn. Ông đi làm gì vậy ?

Đề nghiên cứu về các sắc tộc ở Đài Loan và Hong Kong chẳng ?

Chung quy chỉ khổ sở cho Trưởng Ty Sắc Tộc Tây Ninh, đang yên lành lờ đờ sang đất Cẩm bú chia đê ở tù, chút xíu nữa bị «cấp duồn» thấy mẹ !

Chứ còn Ông Bà Lớn thì dù có thế nào cũng chẳng làm sao. Người ta là Tổng Trưởng Paul Lữ cơ mà !

Tin mừng cho quái xế

Ông Tổng Ngọc kiêm vớ lúc này đã đổi tên thành ông Tổng Ngọc Song Hành. Thành tích vĩ đại nhất của ông từ khi chiêu làng cái mặt tro trần bóng là đã nâng cao được giá xe Honda từ ba chục xin lên tới một trăm tám mươi xin, trong vòng 1 năm trời.

Do đó ông lại phát triển thêm cả hàng ngũ quái xế mỗi lúc càng lớn mạnh, vì xế mua ở tiệm mắc quá, chẳng thà mua xế thôi hạp với túi tiền hơn. Cũng vì vậy, luật giang hồ đã làm mưa gió ở Saigon, làm lu mờ cả Luật Hình, Luật Hộ, Luật Canh rau cải v.v.

Hôm mới đây, ông lại tiết lộ sắp cho dò thêm độ 150 ngàn cái xế 2 bánh, nghĩa là Honda, Yamaha, Suzuki, Mo bylette gì đó. Nghe tin này dân quái xế mừng hết lớn. Dường như chúng đã đi đặt làm vắn cả ngàn chiếc chìa khóa giả để hành sự. Nhiều tên quái xế đang nằm ở Ấp Chí Huê cũng bắt đầu nôn nao chờ dịp ra ngoài trở tài. Nhiều tờ báo chuyên về rao vặt cũng khoái, vì sắp sửa có thêm hàng vạn người tới đăng : «Luật giang hồ» «xin chuộc xe» «Hậu tạ» «Cam đoan không làm khó dễ». Nền kinh tài giấy chuyễn của nước nhà sắp đến hồi phồn thịnh rồi, ối bà con ơi !

Nhờ anh Nghị Muối tí !

Anh nghị Gia Định Thanh Chiếu Như văn Ủy tức Muối Saigon (khiếp ! cái tên dài dằng dặc) vừa mới đối hơi đi làm một việc rất... muối !

Từ Gia Định, anh ta bỏ xuống Saigon, tới nhà hàng Rít, để xách động dân hippy choai choai vùng lên chống... cạo đầu !

ĐA DANH cầm tròng

Anh em làng báo hay tin này có nhớ Sứ Vô nhân với Nghị Muối hãy về đọc lại câu «Việc nhà thì nhác, việc có bác thì siêng» cái đã ! Bởi vì Nghị Muối còn là một «tay to» trong Nghiệp đoàn Kỹ giả, mà cái Làng Báo chí của Nghiệp đoàn đang bị «xâm lăng», anh Nghị không chịu lo, đi lo chuyện giời ơi đất hỡi tận đâu đâu ?

Miếng đất của Làng Báo Chí hiện đang bị một nhóm người nào đó tới «cắm dùi» bừa bãi, vùng đất lại thuộc về Gia đình, tức là giang sơn của Nghị Muối Vậy tại sao Nghị Muối không lo cứu Làng Báo Chí trước, lại đi lo cứu nguy tốc dài ?

Bộ Muối lên chức Nghị bắt đầu thấy khoái minijupe chẳng ?

Quyết ăn thua đừ

Vụ Đại tá Quang Dù thế mà rảo tới đến bảy giờ vẫn chưa xong. Sau khi Nghị Giải trưng bằng cờ bằng một lá thư tố cáo đích danh ông Quang Dù tham nhũng cỡ cổ thụ ở Cam Ranh, lại đến DB Ân phụ họa «oa-oa» rất điêu luyện.

Sau khi bị tố, ông Quang Dù đã nước mắt lưng tròng kêu oan, kêu ức. DB Ân vẫn một mực đòi vụ tham nhũng ở Cam Ranh ra trước máy chém. Lần này DB Ân nói quyết đánh lớn cho lòi ra mới chịu thôi.

Trong bức tố hậu thư, D.B Ân hung hăng con bọ xít đòi lòi cổ cả ông Thứ Trưởng Nội Vụ ra trình bày trước Quốc Hội, cùng với Đại Tá Quang Dù. Rút kinh nghiệm cuộc đối thoại trước của Nghị Sĩ Giải với Trưởng Cà Nông chỉ đưa đến cái bắt tay... huê, cả làng, DB Ân nói không có đối chất tay đôi với tay tư gì ráo trọi. Vấn đề đặt ra, khi Đại Tá Quang Dù ra trước Hạ Viện là phải kể về tham nhũng xảy ra ở Cam Ranh.

Kẹt đấy đại tá Quang Dù ạ ! như thế chắc như đinh đóng cột là ở Cam Ranh có một đ tham nhũng giữa thanh thiên bạch nhật, nên D.B Ân mới hùng dũng lớn lối như thế.

Nữ tù đòi quyền sống

Cuối tuần vừa qua, Trung Tâm Cải Huấn Thủ Đức, nơi giam giữ những nữ phạm nhân phạm pháp, xảy ra một vụ la hét, đập phá rất điên cuồng. Những nữ phạm nhân phần lớn đều xuân tình rạo rạo đã nhầy loạn châu châu; xé quần xé áo chỉ vì cái anh cảnh sát vô ý thức nọ, đã đeo cái ma trặc lủng la lủng lẳng bên hông, lượn đi lượn lại trong lúc chị em đang «xức phạm».

Theo nội qui của T.T.C.H.T.Đ, thì những nhân viên an ninh chỉ được dùng roi đuôi cá, roi mây và cái còi để «dậy dỗ» nữ phạm nhân. Mọi sự dùng vũ lực có kích thước dài dài tròn tròn, như cái chày, quả chuối xanh, dùi cui đều bị cấm đoán. Nếu vi phạm sẽ bị qui tội khuyến khích thủ đâm, gây hậu quả nổi loạn.

Cuộc «nổi dậy» được vài phút, thì Thái Tá Quận Trưởng đến quan sát với vẻ mặt căng thẳng. Trong yêu sách của nữ phạm nhân đòi hỏi ban quản đốc phải trả lại cho chị em món ăn thường lệ, mà ban quản đốc đã ăn bớt ăn xen thời gian gần đây : đó là món quả cà tím, hay nói nôm na là quả cà giá rẻ. Cuộc đàn xếp không đi đến kết quả, vì ban quản đốc chỉ bằng lòng luộc như quả cà, trong khi đó nữ phạm nhân đòi ăn sống. Kết quả một cuộc xô xát diễn ra rất huê dạng.

Nhân vụ «loạn cáo cáo» trên không hiểu bà chủ tịch ủy ban đòi quyền sống Phụ Nữ nhà ta, đã rục rịch can thiệp và cứu trợ chưa.

Có một điều rất lạ : cái ma trặc và quả cà giá rẻ hình thù cũng hao hao như nhau, không hiểu tại sao các nữ tù nhân này trông thấy ma trặc thì nổi giận, mà lại cứ đòi nguyên quả cà giá rẻ ?

Thế mới biết «Đàn bà thật khó hiểu».

Ngày 17-10-70

Đón đọc tuần báo : QUYẾT SỐNG

Do LỮ HỒ và ĐẶNG GIAO chủ biên

Quản lý : HOÀNG THỊ QUỲ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ